

AGATHA
CHRISTIE

Három vak egér

Agatha Christie
HÁROM VAK EGÉR
([Tartalom](#))

Három vak egér

Nézd csak, hogy szalad!

Nézd csak, hogy szalad!

Futottak a gazdasszonyka után,

Levágta késsel a farkukat, ám.

Ilyet nem pipáltál még soha tán,

Mint a

Három vak egér.

PROLÓGUS

Dermesztő hideg volt. Az égen komor és a le nem hullott hótól terhes felhők gomolyogtak.

Egy férfi sötét felöltőben, sálba bugyolált arccal, szemébe húzott kalapban végigment a Culver Streeten, és fölment a 74-es számú ház lépcsőjén. Megnyomta a csengőt, mely élesen fölberregett az alagsorban.

Mrs. Casey, aki épp a mosogatással bajlódott, törődötten így szólt:

– Fene a csengőbe! Én mondom, nincs az embernek egy csöpp nyugta se!

Lihegett egy sort, majd fölcaplatott az alagsorból, és ajtót nyitott.

A kint álló férfi alakja kirajzolódott a fenyegető szürkületből.

– Mrs. Lyon? – kérdezte suttogva.
– Második emelet – mondta Mrs. Casey.- Nyugodtan fölmehet. Várja magát?
A férfi tétován nemet intett a fejével.
– Menjen csak föl, és kopogjon.
Utánanézett a férfinak, amint az fölfelé haladt az elrongyolódott szőnyeggel bevont lépcsőn. Később azt állította, „furcsa érzése volt” vele kapcsolatban. Valójában persze azt gondolta csupán, jó rendesen megfázhatott, hogy ennyire berekedt, meg hogy ilyen időben ez nem is csoda.
A férfi a lépcsőfordulóhoz érve halkán füttyörészni kezdett. A „Három vak egér” dallamát füttyülte.

I

1

Molly Davis visszalépett az utcára, és fölnézett a kapu melletti frissen pingált táblára.

Monkswell-udvarház

Vendégfogadó

Helyeslően bólintott. Úgy fest, tényleg úgy, mintha szakember készítette volna. Na jó, egyesek tán azt mondhatják, majdnem úgy. A „Vendégfogadó”-ból a „V” egy kissé fölfelé dőlt, az „udvarház” szó végén pedig enyhén összezsúfolódtak a betűk, mégis egészében Giles remek munkát végzett. Giles kifejezetten ügyes volt.

Rengeteg mindent meg tudott csinálni. Molly mindig fölfedezett valami újat a férjében. Mivel Giles annyira keveset beszélt magáról, a nő csak fokról fokra ébredt rá, milyen sok-oldalú is a párja. „Egy volt tengerész mindenhez ért” – ahogy mondani szokták.

Ami azt illeti, Gilesnak szüksége is lesz minden tehetségére, most, hogy új vállalkozásba fogtak. Hiszen náluk tapasztalatlanabbakat keresve se lehetett találni a fogadóüzemeltetés terén. Mindenesetre jó mókának látszott. És a lakásproblémájukat is megoldotta.

Molly ötlete volt az egész. Amikor Katherine néni meghalt, és az ügyvédek írásban tájékoztatták arról, hogy nagynénje rá hagyta a Monkswell-udvarházat, a fiatalpár elsőként az eladásra gondolt. Giles azt kérdezte:

– Na, és milyen?

Molly így felelt:

– Ó, hát egy hatalmas, rossz beosztású, régi ház, tele dohos és ódivatú Viktória korabeli bútorokkal. A kert egészen szép, de a háború óta szörnyen benőtte a gaz, mert csak egyetlenegy öreg kertész maradt, aki ápolja.

Tehát úgy döntöttek, túladnak a házon, s épp csak annyi bútort tartanak meg maguknak, amennyivel egy kis házikót vagy lakást berendezhetnek.

De egyszerre két nehézséggel is szembe kellett nézniük. Először is *egyáltalán nem találtak* kis házikót vagy lakást, másodsor pedig a bútorok egytől egyig ormóttanul nagyok voltak.

– Akkor hát – szölt Molly –, *mindent* el kell adnunk. Ugye el fognak kelni?

Az ügynök biztosította őket afelől, hogy manapság bármit el lehet adni.

– Nagyon valószínű – tette hozzá –, hogy szállónak vagy fogadónak veszi majd meg valaki, a teljes bútorzattal együtt. Szerencsére a ház igen jó állapotban van. A néhai Miss Emory közvetlenül a háború előtt alaposan rendbe hozatta és korszerűsítette, s lényegében azóta se romlott le. Igen, kifejezetten jó állapotban van.

És ekkor jött Molly ötlete.

– Giles – mondta –, miért ne üzemeltethetnénk benne fogadót *mi magunk*?

A férje először csak gúnyolódott ezen, ám Molly kitartó volt.

– Nem kell sok vendég, legalábbis egyelőre. A ház igazán alkalmas fogadónak: hideg-meleg víz a hálósobákban, központifűtés és gáztűzhely. Lennének tyúkjaink meg kacsáink, s persze tojásunk, és természetünk zöldségeket.

– És ki végezné el az ezzel járó munkát? Nem túl nehéz személyzetet találni?

– Ó, hát *mi* csinálnánk mindent. De bárhol élnénk is, ez akkor is így lenne. Néhány alkalmi kisegítővel se mennénk sokkal többre. Esetleg szerezhetnénk majd egy bejárónőt, ha tényleg beindul az üzlet. Még ha csak öt ember szállna meg nálunk, és mindegyik hét guinea-t fizetne hetente... – Molly valamelyest derülátó fejszámolgatásba merült.

– És gondolj bele, Giles – fejezte be mondókáját –, ez a ház a *sajátunk* lenne. A *saját* dolgainkkal. S ahogy elnézem, évekbe telne, mire találnánk magunknak

lakóhelyet.

Ez bizony – Giles egyetértett vele –, igaza volt. Kutyaftában kötött házasságuk óta oly kevés időt tölthettek együtt, hogy már nagyon szerettek volna otthonra lenni és megállapodni.

A nagy kísérlet ideje vészesen közeledett. Hirdetéseket tetettek be a helyi újságba, meg a Times-ba, melyekre érkeztek is különféle válaszok.

S most, a mai napra várták az első vendég érkezését. Giles korán lement, hogy bemelegítse az autót – katonai dróthálót szándékozott venni, amit a megye másik végében kínáltak eladásra. Molly bejelentette, besétál a faluba, hogy még utoljára beszerezzen néhány apróságot.

Az egyetlen zavaró tényező az időjárás volt. Az utóbbi két nap csípős hidege után még a hó is elkezdett esni. Molly a kocsiján szaporázta lépteit, esőkabátját és fényes, göndör haját kövér hópelyhek lepték el. Az előrejelzés kivételesen kemény időjárási viszonyokat jósolt. Erős hózápor volt várható.

Molly a vízvezeték miatt aggodalmaskodott, remélte, nem fog befagyni. Igazán nem lenne szép, ha rögtön a megnyitás után minden elromolna. Az órájára pillantott. Vége a teaidőnek. Vajon Giles visszaért-e már? S kíváncsi lesz-e arra, hogy ő merre járt?

„Megint be kellett mennem a faluba valamiért, amit elfelejtettem megvenni”, fogja mondani Molly. S a férje nevetve kérdezi majd: „Még néhány konzervért?”

Gyakran viccelődtek a konzerveken. Állandóan újabb doboz ételekre vadásztak. Mostanra egész tisztességesen

föltöltötték a kamrát, fölkészülvén az ínséges időkre.

Molly elfintorodott, amint fölnézett az égre, s azt gondolta, ezek az ínséges idők, úgy látszik, igen hamar rájuk köszöntenek.

Üres volt a ház. Giles nem jött még vissza. Molly először a konyhába ment, aztán föl, hogy körbejárja a frissen előkészített hálószobákat. Mrs. Boyle-é a déli szoba a mahagónibútorokkal és a mennyezetes ágygal. Metcalf őrnagyé a kék szoba a tölgyfa berendezéssel. Mr. Wrené az ablak-fülkés keleti szoba. Mindegyik nagyon jól mutatott – micsoda szerencse, hogy Katherine néninek annyi csodás vászonágneműje volt. Molly megigazította az egyik ágytakarót, és lement. Csaknem besötétedett már. A házban hirtelen síri csönd és kongó üresség támadt. Az épület elhagyatottan állt, kétmérföldnyire a falutól, kétmérföldnyire – ahogy Molly megfogalmazta magában – *mindentől*.

Azelőtt is sokszor volt egyedül a házban, ám ez igazán csak most tudatosodott benne.

A hó lágyan záporozva ütögette az ablaküveget. Kellemetlen, susogó hangja volt. Mi lenne, ha Giles nem tudna hazajönni, merthogy az autó a vastag hóréteg miatt képtelen volna továbbmenni? Mi lenne, ha egyedül kellene maradnia, egyes-egyedül, akár több napon át?

Körbenézett a terebélyes és nyugalmat árasztó konyhában, mely valósággal kiáltott egy terebélyes és nyugalmat árasztó szakácsnőért, aki az asztalfőn ülve, állkapcsát ritmikusan föl-alá mozgatva ropogós kekszet enne, s hozzá feketeteát inna. Egyik oldalán egy magas, idősecske

szobalány ülne, a másikon meg egy rózsás-képű, gömbölyded cselédlány, s az asztal másik végében ülő konyhalány rémült szemmel lesné följobbvalóit. És mindezek helyett csak ő volt itt egymaga, Molly Davis, olyan szerepben tetszelegve, mely egyelőre nem állt túlságosan közel hozzá. Ebben a pillanatban az egész élete valószerűtlennek látszott – Gilest is beleértve. Molly szerepet játszott, csupán szerepet.

Árny suhant el az ablak előtt, s ő fölugrott. Valaki közeledett a havon. Zárcsörgést hallott az oldalajtó felől. Az idegen ott állt az ajtóban, s lerázta magáról a havat. Egy ismeretlen férfi sétált be az üres házba.

És akkor egyszerűen szertefoszlott a képzelgés.

Ó, Giles – kiáltotta Molly. – Úgy örülök, hogy megjöttél!

2

– Szervusz, édesem! Micsoda ronda idő! Istenemre, majd megfagytam.

Dobbantott a lábával és belelehelt a tenyerébe.

Molly gépiesen fölszedte a kabátot, amit férje amúgy, Giles módjára ledobott a tölgyfa komódra. Vállfára rakta, a kitömött zsebekből kivett egy sálát, egy hírlapot, egy köteg spárgát és a reggeli postát, amit Giles trehányul belegyömöszölt. A konyhába tartván, az újságot letette a konyhaszekrényre, és fölrakta a gázra a teáskannát.

– Megvetted a dróthálót? – kérdezte. – Olyan sokáig voltál távol.

– Nem volt számunkra megfelelő. Egyáltalán nem tudtuk volna használni. Elmentem egy másik telepre, de az ottani

se volt jó. Hát te mit csináltál ezalatt? Gondolom, nem jött még senki?

– Ha már itt tartunk, Mrs. Boyle csak holnap érkezik.

– Metcalf őrnagynak és Mr. Wrennek még ma itt kellene lennie.

– Metcalf őrnagy küldött egy lapot, hogy holnap jön.

– Hát akkor csak Mr. Wren maradt, aki ma velünk vacsorázik. Milyennek képzeled? Derék, nyugalmazott köztisztviselő, ez az én tippem.

– Nem hiszem, szerintem művész.

– Ebben az esetben – mondta Giles –, jobban tesszük, ha előre elkérjük az első heti bérleti díjat.

– Ugyan már, Giles, hiszen hoznak magukkal poggyászt. Ha nem fizetnek, megtartjuk a poggyászukat.

– És mi van akkor, ha újságpapírba csomagolt kövek vannak bennük? Az igazság az, Molly, hogy halvány fogalmunk sincs róla, mit is ró ránk ez a vállalkozás. Remélem, nem tűnik föl nekik, mennyire kezdők vagyunk.

– Mrs. Boyle-nak egész biztosan föltűnik – mondta Molly. – Az a fajta nő.

– Honnan tudod? Hiszen nem is láttad, ugye?

Molly elfordult. Újságpapírt terített az asztalra, elővett egy darab sajtot, hogy lereszelje.

– Mi készül? – érdeklődött a férje.

– Sajtós krumpli – tájékoztatta Molly. – Kenyérbél, tört krumpli, meg egy *icike-picike* sajt, csak hogy méltó legyen a nevéhez.

– Még mondja valaki, hogy nem vagy leleményes szakácsnő, igaz? – mondta a feleségét csodáló férj.

– Mondhatná. Egyszerre kizárólag egyfélért tudok készíteni. A műveleteket *összehangolni*, na, az kíván csak igazán nagy gyakorlatot. A legnehezebb a reggeli.

– Miért?

– Mert minden egy időben készül: a tojás, a szalonna, a forró tej, a kávé és a pirítós. Vagy a tej fut ki, vagy a pirítós ég meg, vagy a szalonna pöndörödik össze, vagy a tojás fő keményre. Az embernek olyan ébernek kell lennie, mint a leforrázott macskának, aki egyszerre figyel mindenfelé.

– Holnap reggel majd észrevétlenül lelopódom, és meglesem ezt a leforrázottmacska-imitátort.

– Forr a teavíz – szólt Molly. – Bevisszük a tálcát a könyvtárszobába, hogy hallgathassuk a rádiót? Mindjárt híreket mondanak.

– Úgy látszik jóformán minden időnket a konyhában fogjuk eltölteni, ide is vennünk kéne egy rádiót.

– Hát, igen. Milyen barátságosak is a konyhák. Szeretem ezt a konyhát. Szerintem messze a ház legszebb helyisége. A tálalószekrény és a tányérok is tetszenek, de az egyszerűen fantasztikus, hogy az ember máris nagystílusnak érzi magát, ha egy ilyen *hatalmas* tűzhely van a birtokában. Persze hálát adok az égnek, hogy nem kell főzöm rajta.

– Gyanítom, az egész évre való fűtőanyagunk elfogyna egyetlen nap alatt.

– Az bizony könnyen meglehet. De képzeld el azokat a jókora pecsenyéket – marha hátszínt és ürügerincet – amik benne sülhettek. Vagy az óriási réz befőzőlábasokat tele házi szá mócalekvárral, sok-sok kiló cukorral. Milyen naqyszerű és nyugodt is volt a viktoriánus kor! Nézd meg a

főnti bútorokat, hatalmasak és masszívak, mégis cifrán díszítettek, és istenem, az a mennyei kényelem, s bennük a rengeteg hely az ember ruháinak – ráadásul a fiókok mindegyike könnyedén kihúzható és betolható. Emlékszel arra a modern lakásra, amit kibéreltünk? Minden beépített és tolóajtós volt, csak éppen a tolóajtók mindig beszorultak. Ha betoltad, hogy bezárd őket, nem maradtak csukva, vagy ha igen, akkor nem nyíltak ki.

– Hát igen, ez a legrosszabb ezekben a szerkentyűkben. Ha nem működnek, az embernek elmegy tőlük a kedve.

– Gyere, menjünk, hallgassuk meg a híreket.

A hírek főleg az időjárásra vonatkozó riadalomkeltő előrejelzésekből, a külügyi tárgyalások szokásos megfenekléséről, a szenvedélyes parlamenti civakodásokról szóltak, valamint egy a paddingtoni Culver Streeten történt gyilkosságról.

– Huh – mondta Molly. – Mindig csak a baj. *Nem* fogom újra és újra végighallgatni a fűtőanyag-takarékosságra vonatkozó felhívásokat. Mégis mit várnak tőlünk, ülünk és fagyunk meg? Azt hiszem, nem télen kellett volna megnyitnunk a fogadót. Várhattunk volna tavaszig. – És egészen más hangon folytatta: – Vajon milyen lehetett az az asszony, akit meggyilkoltak?

– Mrs. Lyon?

– Így hívták? Kíváncsi vagyok, ki ölhetette meg, és miért.

– Talán egy egész vagyont tartott a padlódeszka alatt.

– Mikor azt mondják, a rendőrség mielőbb ki kívánja hallgatni azt a férfit, „akit a környéken láttak”, azt jelenti, ő a

gyilkos?

– Szerintem általában igen. Csak éppen udvarias megfogalmazásban.

A csengő éles hangjára mindketten fölugrottak.

– A bejárati ajtó az – mondta Giles. – Lépjen be... a gyilkos – tette hozzá tréfálkozva. – Úgy is lenne, egy színdarabban, persze. Siessünk. Ez biztosan Mr. Wren lesz. Most meglátjuk, melyikünknek van igaza vele kapcsolatban, neked vagy nekem.

3

Mr.Wren, akárcsak az őt kísérő hózápor, rohamszerűen érkezett. A könyvtár ajtajában állva Molly csak a hófehér háttérből kirajzolódó árnyát látta a jövevénynek.

Milyen egyformák is a férfiak, gondolta, a civilizációt jelképező egyenruháikban. Sötét felöltő, szürke kalap, sál a nyakban.

A következő pillanatban Giles becsukta az ajtót, kirekesztvén ezáltal az elemeket. Mr.Wren letekerte a sálat a nyakáról, ledobta a bőrdíjét, és elhajította a kalapját – úgy tűnt, mindezt egyszerre műveli, s közben még beszélt is. Magas és éles, szinte nyafogó hangja volt, s ahogy ott állt a hallban, a lámpa fénye egy kócos, napszitta hajú, zaklatott, fakó tekintetű fiatalembert világított meg.

– Ez igazán, igazán rettenetes – kezdte. – Az angol tél a legrémesebb fajtából – éppen, mint Dickensnél – Scrooge és PiciTim, meg a többi. Az embernek szörnyen szívósnak kell lennie, hogy ellenálljon neki. Nem gondolják? És iszonyú volt, míg keresztül utaztam az országot Walestől

egészen idáig. Ön Mrs. Davis? És milyen elragadó! – Csontos ujjai egy gyors mozdulattal megragadták Molly kezét. – Egyáltalában nem olyan, mint amilyennek elképzeltem. Tudja, úgy láttam magam előtt, mint egy indiai tábornok özvegyét. Félelmetesen zord és olyan *memszahib*, és olyan benaresi miaszösz, egy igazi viktoriánus miaszösz. Csodás, egyszerűen csodás. Vannak viaszvirágaik? Netán paradicsommadaraik? Ó, akárhogy is, én mindenképpen imádni fogom ezt a helyet. Attól féltem, tudják, hogy túlon túl régimódi lesz, úgy értem, egy nagyon, nagyon vidékies udvarház, leszámítva persze a benaresi rézholmikat. S ehelyett minden káprázatos, csupa vérbeli viktoriánus előkelőség. Mondják, van maguknak olyan mahagóni – szilvakékes-lilás árnyalatú mahagóni – pohárszékük, amin nagy vésett virágok vannak?

– Ami azt illeti – mondta Molly, aki csaknem lélegzetvisszafojtva hallgatta ezt a szóáradatot –, van.

– Ne mondja! Megnézhetem? Most azonnal. Idebent van? Fürgesége már-már nyugtalanító volt. Elfordította az étkezőajtó gombját, és meggyújtotta a lámpát. Molly – a balján álló Giles rosszalló arckifejezésének tudatában – bement utána.

Mr.Wren végigfuttatta hosszú, csontos ujjait a súlyos bútordarab gazdagon vésett mintázatán, s közben elismerése jeléül aprókat sikkantott. Majd szemrehányó pillantással fordult kísérője felé:

– Nagy mahagóni étkezőasztaluk nincs is? Inkább ezeket a kis asztalkákat szórták szét mindenfelé?

– Azt gondoltuk, az embereknek így jobban fog tetszeni – mondta Molly.

– Persze, *tökéletesen* igaza van, drágám. Csak magával ragadott a kor hangulata. Természetesen egy ilyen asztalhoz nagy család is dukál, akik körbeülik. Szigorú, jókiállású, szakállas apa, dolgos, hervatag anya, tizenegy gyerek, zord nevelőnő, és még valaki, akit csak „szegény Harriet”-nek szólítanak – ő a szegény rokon, aki mindig mindenben segít, és borzasztóan hálás, hogy ilyen remek otthonra talált. Nézze azt a tűzrostélyt – képzelje el, amint a kandallóban lobogó lángok szegény Harriet hátát perzselik.

– Fölviszem a kofferjeit – mondta Giles.- Keleti szoba?

– Igen – válaszolta Molly.

Miközben Giles fölfelé tartott, Mr. Wren ismét a hallban termett.

– Van benne mennyezetes ágy, apró rózsamintás vászonhuzattal?

– Nem, nincs – mondta Giles, és eltűnt a lépcsőfordulóban.

– Azt hiszem, a férje nem fog kedvelni engem – mondta Mr. Wren. – Hol szolgált? A tengerészetnél?

– Igen.

– Gondoltam. Kevésbé béketűrőek, mint a gyalogságnál, vagy a légierőnél. Mióta házasok? Nagyon szerelmes belé?

– Talán szeretne följönni, hogy megnézzé a szobáját.

– Igen, ez pimaszság volt a részemről. De komolyan szeretném tudni. Úgy értem, maga szerint nem lenne érdekes mindent tudni az emberekről? Mármint azt, hogy mit éreznek vagy gondolnak, és nem csak azt, hogy kik ők,

és mivel foglalkoznak.

– Ha nem tévedek – mondta Molly higgadt hangon –, ön Mr. Wren?

A fiatalember hirtelen megállt, mindkét kezével beletúrt a hajába, és megcibálta.

– Igazán rémes, sosem a legfontosabbal kezdem a dolgokat. Igen, Christopher Wren vagyok – most ne nevéssen. A szüleim romantikus hajlamúak voltak. Azt remélték, építész lesz belőlem. Így kiváló ötletnek tartották, hogy Christophernek kereszteljenek – azt gondolták, ez már tulajdonképpen félsiker.

– És ön építész? – kérdezte Molly, s nem tudta palástolni mosolyát.

– Igen, az vagyok – közölte Mr. Wren diadalmasan. – Legalábbis majdnem az. A képzésem még nem fejeződött be. De csakugyan figyelemre méltó példája vagyok annak, amikor a vágyálmok egy csapásra valóra válnak. Jegyezze meg, a név valójában hátrányt is jelenthet. Én sohanem leszek a Christopher Wren. Azért a Chris Wren-féle „Előre Gyártott Építőelemek” még sikert arathatnak.

Giles lejött a lépcsőn, Molly pedig így szólt:

– Most már tényleg megmutatom a szobáját, Mr. Wren.

Amikor Molly néhány perccel később lejött, Giles azt kérdezte tőle:

– Nos, megnyerte tetszését a gyönyörű tölgyfa berendezés?

– Nagyon szeretett volna mennyezetes ágyat, ezért a rózsaszín szobát adtam neki.

Giles fölmordult, és dörmögött valamit, ami úgy végződött:

„...hitvány suhanc”.

– Na, ide figyelj, Giles – komolyodott el Molly. – Ez nem estély, ahol szórakoztatnunk kell a vendégeinket. Ez üzlet. Akár kedveled Mr. Wrent, akár nem...

– Nem kedvelem – szólt közbe Giles.

– ...ez egyáltalán nem tartozik ide. Hét guinea-t fizet hetente, és kizárólag ez számít.

– Mármint, ha kifizeti.

– Beleegyezett, hogy kifizeti. Nálunk van a levele.

– Te hurcoltad át a bőröndjét a rózsaszín szobába?

– Természetesen ő vitte át.

– Roppant gáláns. De nem szakadtál volna bele. Az nem is kérdés, hogy nem újságpapírba csomagolt kövek vannak benne. Annyira könnyű, hogy még azt is elképzelhetőnek tartom, hogy semmi nincs benne.

– Csitt, itt jön – figyelmeztette Molly.

Christopher Wrent betessékelték a könyvtárszobába, amely Molly szerint igazán tetszetős volt, köszönhetően a nagy székeknek és a kályhának. Vacsorázni, tájékoztatta Mr.Wrent Molly, úgy fél óra múlva fognak. Kérdésére válaszolva elmondta, jelen pillanatban nincs más vendégük rajta kívül. Ebben az esetben, mondta Christopher, mi lenne, ha bemenne vele a konyhába, és segítene neki?

– Készíthetnék omlettet, ha szeretik – ajánlotta föl barátságosan.

A további teendők elvégzésére a konyhában került sor, ahol Christopher a mosogatásban is segédkezett.

Molly úgy érezte, egy hagyományos panzió megnyitásának valahogy nem éppen ez lett volna a megfelelő módja –

Gilesnek pedig egyáltalán nem tetszett ez az egész. Nos, jó, gondolta Molly, mielőtt elaludt, holnap, ha a többiek is megérkeznek, minden másképp lesz.

Sötét eget és havat hozott a reggel. Giles komornak tűnt, Molly elkedvetlenedett. Az időjárás kezdte igencsak megnehezíteni a dolgokat.

Mrs. Boyle hólánccal ellátott taxival érkezett, melynek sofőrje az utak állapotáról tartott borúlátó beszámolót.

– Estére hófúvások várhatók.

Mrs. Boyle maga semmit nem tett annak érdekében, hogy föloldja a kialakult rosszhangulatot. Nagydarab, rideg külsejű asszony volt, zengő hanggal és parancsoló modorral. A természetéből adódó agresszivitást csak növelte háborús karrierje, melyet kitartó és harcos tenni akarásának köszönhetett.

– Ha nem hittem volna, hogy ez egy *működő* vállalkozás, soha nem jöttem volna ide – jelentette ki. – Természetesen úgy gondoltam, hogy ez egy bejáratott panzió, amely tudományos megalapozottsággal, rendben üzemel.

– Nem kötelező itt maradnia, ha nincs megelégedve, Mrs. Boyle – mondta Giles.

– Valóban nem, ha így lesz, eszem ágába se fog jutni ilyesmi.

– Esetleg – mondta Giles – szeretne telefonon taxit rendelni. Még járhatók az utak. Ha valami félreértésről van szó, tán jobb lenne, ha máshova menne. Annyi szobafoglalásunk van, hogy egykettőre be tudjuk tölteni a helyét – csakis, a jövőben magasabb árat fogunk

főlszámolni a szobákért – tette hozzá.

Mrs. Boyle élesen rápillantott.

– Természetesen nem megyek el addig, amíg meg nem tapasztaltam, milyen is a hely. És nagyméretű fürdőlepedőt kérek, Mrs. Davis. Nem vagyok hozzászokva, hogy zsebkendővel törülközzem meg.

Giles rávigyorgott Mollyra a távolodó Mrs. Boyle háta mögött.

– Drágám, csodálatos voltál – mondta Molly. – Ahogy szembeszálltál velem.

– A nagyszájúak rögvést meghátrálnak, ha a saját fegyverüket fordítod ellenük – mondta Giles.

– Ó, egek. Kíváncsi vagyok, hogy fog kijönni Christopher Wrennel.

– Sehogy.

És tényleg, Mrs. Boyle még aznap délután megjegyezte Mollynak jól kivehető nemtetszéssel a hangjában:

– Rendkívül furcsa fiatalember.

A pék úgy festett, akár egy sarkkutató, amikor megérkezett, és azzal a figyelmeztetéssel adta át a kenyeret, hogy a következő, két nap múlva esedékes szállítás meghiúsulhat.

– Minden akadozik – közölte. – Remélem, van bőségesen élelmiszerük, ugye?

– Ó, igen – válaszolt Molly. – Rengeteg konzervünk van. Bár az lesz a legjobb, ha veszek még lisztet. – Halványan rémlett neki, hogy az írek csinálnak egy szódakenyérnek nevezett valamit. Ha minden kötél szakad, esetleg azt el tudná készíteni.

A pék az újságokat is behozta, melyeket Molly a hallban lévő asztalon terített szét. A külügyek háttérbe szorultak. Az időjárás és Mrs. Lyon meggyilkolása került a címlapra.

Molly a halott asszony arcvonásait tanulmányozta az elmosódott fényképen, amikor Christopher Wren szólalt meg a háta mögött:

– Elég mocskos gyilkosság, nem gondolja? Egy ronda nő egy ronda utcában. Az ember el sem tudja, ugyebár, képzelni, milyen történet volt a háttérben.

– Nem kétlem – horkant föl Mrs. Boyle, hogy az a teremtés csak azt kapta, amit megérdemelt.

– Ó – Mr. Wren mohón lecsapott Mrs. Boyle válaszára, s odafordult felé: – Szóval azt gondolja, hogy egész biztosan szexuális bűntény történt, nemdebár?

– Semmi effélét nem állítottam, Mr. Wren.

– De hiszen megfojtották, nem? Azon tűnődöm –, s kinyújtotta hosszú, fehér kezét –, milyen érzés lehet megfojtani valakit.

– No de Mr. Wren!

Christopher közelebb hajolt hozzá, és lehalkította a hangját:

– Belegondolt már, Mrs. Boyle, milyen lehet, amikor megfojtják az embert?

– No de Mr. Wren! – ismételte meg Mrs. Boyle még jobban fölháborodva.

Molly kapkodva fölolvasta:

– A sötét felöltőt és világos puhakalapot viselő férfi, akit a rendőrség mielőbb ki kíván hallgatni, középmagas, és gyapjú sál volt rajta.

– Valójában – mondta Christopher Wren –, pont úgy nézett

ki, mint akárki más.

– Igen – helyeselt Molly –, pont úgy, mint akárki más.

II

1

Parminter felügyelő Scotland Yard-i szobájában így szólt Kane nyomozó őrmesterhez:

– Jöjjön az a két munkás.

– Igenis uram.

– Milyenek?

– Tisztességes munkásemberek. Kissé lassú felfogásúak. Megbízhatóak.

– Rendben – bólintott Parminter felügyelő.

Ekkor két zavartnak látszó férfit vezettek be, akik a legjobb ruhájukat viselték. Parminter gyors pillantással fölmérte őket. Jól értett az emberek megnyugtatóhoz.

– Tehát olyan információ van a birtokukban, amely fontos lehet számunkra a Lyon-üggyel kapcsolatban – mondta. – Kedves önöktől, hogy elfáradtak. Foglaljanak helyet. Cigaretta?

Megvárta, míg elfogadták, és rágyújtottak.

– Szörnyű az idő odakint.

– Úgy van, uram.

– Nos, hát akkor – vágjunk bele.

A két férfi összenézett, s most azért jöttek zavarba, mert tudták, nem lesz könnyű előadni a mondókájukat.

– Kezdjed te, Joe – mondta kettejük közül a nagyobbik.

Joe nekikezdett:

– Nézze, az úgy volt. Nem volt gyufánk.

– Hol történt ez?

– A Jarman Streeten. Ottan javítottuk a gázvezetékeket.

Parminter felügyelő bólintott. Majd később visszatér az időpontra és a helyszínre vonatkozó részletekre. Tudta, hogy a Jarman Street a Culver Street közvetlen közelében van, ahol a tragédia történt.

– Nem volt gyufájuk – ismételte meg bátorítólag.

– Nem, pont kiürült az a doboz, ami nálam volt, a Bill öngyújtója meg nem működött, és akkor megszólítottam egy pofát, aki arra jött. „uram, tudna adni egy szál gyufát?”

– mondok. Nem gondoltam én semmi különöset, akkor még nem. Csak arra járt, mint sokan mások, és én éppen őt kérdeztem meg.

Parminter ismét bólintott.

– Szóval, gyufát azt adott. Nem szólt egy szót se. „Kegyetlen hideg van”, mondta neki a Bill, ő meg csak olyan suttogásféle hangon felelte: „Az, bizony.” Légcsőhurutja van neki, gondoltam. Ja, és rendesen be volt ám bugyolálva. „Köszönjük, uram”, mondok, és visszaadom a gyufáját, és ő rögvest elhúz, olyan gyorsan, hogy amikor észreveszem, hogy elejtett valamit, majdnem túl késő, hogy visszahívjam. Egy kisnotesz volt, amit biztos akkor húzott ki a zsebéből, amikor elővette a gyufáját. „Hé, uram”, szólok utána. „Elejtett valamit.” De mintha nem hallaná, begyorsít, és mire a sarokhoz ér, már fut is, igaz-e, Bill?

– Igaz hát – helyeselt Bill. – Iszkolt, minta nyúl.

– A Harrow Road felé futott – igen, az volt az –, és nemigen

értük utol ott se, bár nem is mentünk olyan gyorsan, mint ő, és különben is eléggé későre járt – és hát csak egy kis könyv volt, nem pénztárca vagy ilyesmi – tán nem is volt fontos. „Fura pofa”, mondok. „Állig be van gombolkozva, a kalapja meg a szemébe húzva, pont, mint a gazfickók a képeken” – mondok a Billnek, igaz-e, Bill?

– Ezt mondtad – helyeselt Bill.

– Furcsa, hogy ezt mondhattam, hisz akkor még nem gondoltam semmi ilyet. Csak az járt a fejemben, hogy siessek haza, nem törődtem én övele. Nem akármilyen hidegvolt ám!

– Nem akármilyen – helyeselt Bill.

– Szóval, mondok a Bilinek, „Nézzük már meg azt a kis könyvet, hogy meglássuk, fontos-e?” Nos, uram, én megnéztem. „Csak egy csomó cím”, mondok a Billnek. A Culver Street 74, meg valami istenverte udvarház.

– Puccos – horkantott föl rosszállóan Bill.

Joe érezhető lelkesedéssel folytatta a történetet, most, hogy a végéhez közeledett.

– „Culver Street 74”, mondok a Billnek. „Hisz az csak egy sarokra van innét. Ha leléptünk, majd arra kerítünk”- és akkor meglátom, hogy valami írás van a lap tetején. „Hát ez meg mi?”, mondok a Billnek. Erre elveszi és fölolvassa. „»Három vakegér« – nincs ki mind a négy kereke, annyi szent”, mondja, és ebben a pillanatban, igen, éppen ebben a pillanatban, uram, meghalljuk, hogy egy-két utcával odább egy asszony azt sikoltja, „Gyilkosság!”.

Joe e drámai csúcspont után hatásszünetet tartott.

– Nagyon is nagyot sikoltott ám, igaz-e?- folytatta. –

„Nosza”, mondok a Billnek, „szaladjál már oda.” Mikor végre visszajön, mondja, hogy nagy a tömeg, és a rendőrség is ott van, és valami nőnek elvágta a torkát vagy megfojtották, és hogy a háztulajdonosnője találta meg, és az kiáltott rendőrér` is. „Hol volt ez?” – mondok neki. „A Culver Streeten”, mondja. „Hanyas szám?”, kérdezem tőle, mire ő azt mondja, hogy nem figyelte meg rendesen.

Bill köhécselt, ide-oda rakosgatta a lábát – olyan szégyenlősen, mint aki nem tett meg minden tőle telhetőt.

– Szóval, mondok, „elnézünk arra, hogy megtudjuk”, és amikor megtaláljuk, hogy a 74-es szám az, megbeszéljük a dolgot, és a Bill azt mondja, „Lehet ám, hogy a címnek a noteszban nincs is semmi köze hozzá”, és én mondok, hogy mi van, ha *igen*, és amúgy is, miután megbeszéltük, és halljuk, hogy a rendőrség ki akarja hallgatni azt a férfit, aki abban az időben jött ki a házból, no, akkor eljöttünk, és megkérdeztük, hogy nem találkozhatnánk-e azzal az úriemberrel, aki az ügyel foglalkozik, és hogy biztosan nem tartjuk föl hiába, vagyis hát remélem.

– Nagyon jól tették – mondta Parminter elismerően. – Elhozták magukkal a noteszt? Köszönöm. Most akkor...

Kérdéseit fürgén és szakszerűen tette föl. Birtokában voltak immár az időpontokra és a helyszínekre vonatkozó adatok – az egyetlen, ami nem volt még a birtokában, annak a férfinak a személyleírása, aki elejtette a jegyzetfüzetet. Ehelyett megkapta ugyanazt a leírást, amit a kiborult házineni adott róla: szemébe húzott kalap, begombolt kabát, a fél arcot eltakaró sál, jóformán csak suttogó hang, kesztyűs kéz.

Mikor a férfiak eltávoztak, a felügyelő még mindig az íróasztalán fekvő nyitott könyvecskét bámulta. Most majd az ezzel foglalkozó ügyosztály is megvizsgálja, kinek az ujjlenyomata van rajta – ha van rajta egyáltalán –, ami kézzelfogható bizonyítékul szolgálna. Azonban most a két cím kötötte le a figyelmét, valamint fölötte, a lap tetején az az apró betűkkel írt sor.

Fejét a belépő Kane őrmester felé fordította.

– Jöjjön ide, Kane. Nézze meg ezt. Kane megállt mögötte, s miután elolvasta, halkán füttyentett egyet:

– „Három vak egér”! Hát ez döbbenetes!

– Az. – Parminter kihúzta az egyik fiókot, és kivett egy fél levélpapírt, amit lerakott az asztalán lévő jegyzetfüzet mellé. A cédulát a meggyilkolt asszonyra gondosan rátűzve találták meg. A következő állt rajta: Ez az *első*. Alatta a három egeret ábrázoló gyerekes ábra és egy ütemnyi kotta.

Kane elfütyülte a dallamot. *Három vakegér, Nézd csak, hogy szalad...*

– Rendben, ez az. A gyilkos szignálja.

– Örült, nemde, uram?

– Az. – Parminter összevonta a szemöldökét. – A nő személyazonossága biztosan helytálló?

– Igen, uram. Itt van a jelentés az ujjlenyomat-vizsgáló részlegtől. Mrs. Lyon, ahogy nevezte magát, valójában nem más, mint Maureen Gregg. Két hónapja szabadult a Hollowayból, minthogy letöltötte a büntetését.

Parminter hangosan gondolkodott:

– Maureen Lyon néven lakott a Culver Street 74-ben. Alkalmanként iszogatót, és hébe-hóba egy férfit vitt föl magához. Nem mutatta, hogy félne bármitől vagy bárkitől. Nincs okunk feltételezni, hogy veszélyben érezte magát. Ez a férfi becsönget, őt keresi, és a házinéni azt mondja neki, menjen föl a második emeletre. Nem tud pontos leírást adni róla, csupán annyit, hogy középmagas volt, és úgy tűnt, nagyon meghűlt, és berekedt. Visszament az alagsorba, és semmi gyanús természetű dolgot nem észlelt. Nem hallotta elmenni a férfit. Tíz perccel, vagy valamivel később teát vitt föl a bérlőjének, és fölfedezte, hogy megfojtották.

– Ez nem hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság, Kane. Alaposan kitervelték.

Szünetet tartott, majd váratlanul folytatta:- Vajon hány házat hívnak Angliában Monkswell-udvarháznak?

– Valószínűleg csak egyetlenegy, uram.

– Nem lehet ilyen szerencsénk. De igyekezzünk. Nincs vesztegetni való időnk.

Az őrmester elismerően nyugtatta tekintetét a jegyzetfüzet két bejegyzésén: *Culver Street 74; Monkswell-udvarház.*

Megszólalt:

– Tehát azt hiszi...

Parminter nyomban rávágta:

– Azt. Maga nem?

– Lehetséges. Monkswell-udvarház – na, hol is? Tudja uram, a fejemet teszem rá, hogy láttam valahol ezt a nevet mostanában.

– Hol?

– Hát éppen erre próbálok visszaemlékezni. Várjon egy

percet. Újság. *Times*. Hátsó oldal. Várjon egy percet. Szállodák és panziók. Fél pillanat, uram. Egy régebbi szám. Keresztretjvényt fejtettem benne.

Kirohant a szobából és diadalmasan tért vissza.

A felügyelő követte szemével az őrmester mutatóujját.

– Monkswell-udvarház, Harpleden, Berkshire megye.

Magához húzta a telefont.

– Kapcsolja a berkshire-i megyei kapitányságot.

Metcalf őrnagy megérkeztével a Monkswell-udvarház rutinszerűen működő vállalkozássá vált. Metcalf őrnagy nem volt félelmetes, mint Mrs. Boyle, sem szeszélyes, mint Christopher Wren. Egy katonásan elegáns, egykedvű, középkorú férfi volt, aki nagyrészt Indiában szolgált. Úgy látszott, elégedett a szobájával és a berendezéssel, és bár Mrs. Boyle-lal nem bukkantak közös barátokra, ismert néhányat a hölgy barátainak unokatestvérei közül – „yorkshire-iágon”, kint Poonahban. Poggyásza, két súlyos disznóbőr koffer, még Giles eredendő gyanakvását is elaltatta.

Az igazat megvallva, Molly és Giles nemigen ért rá morfondírozni a vendégeken. Ők ketten főzték meg és szolgálták föl a vacsorát, s miután mindenki evett, el is mosogattak mindent. Metcalf őrnagy megdicsérte a kávé, Giles és Molly fáradtan, de győzedelmesen nyugovóra tért – ám hajnali kettő tájt szünni nem akaró csöngetés verte föl őket.

– A fene egye meg – mondta Giles. A bejárati ajtó az. Mi a csuda.

– Siess – mondta Molly. – Eredj, és nézd meg.

Giles szemrehányóan pillantott rá, majd belebújt a hálóköntösébe, és lement a lépcsőn. Molly hallotta a zár kattánását meg a sutyorgást a hall felől. A kíváncsiságtól vezérelve azon nyomban kimászott az ágyból, és odament leskelődni a lépcső tetejéhez. Lent, a hallban Giles egy szakállas idegenről segítette le a hóborította kabátot. Mollyhoz csak beszédfoszlányok jutottak el.

– Brrr.

Ilyen ropogósan csak külföldi ejthette ki.

– Annyira hidegek az ujjaim, hogy nem is érzem őket. A lábam pedig...

Dobbantást lehetett hallani.

– Jöjjön be ide – Giles kitárta a könyvtárszoba ajtaját. – Itt meleg van. Jobban teszi, ha itt várja meg, míg előkészíték önnek egy szobát.

– Tényleg szerencsés vagyok – mondta udvariasan az idegen.

Molly mohó érdeklődéssel kandikált ki a korlát mögül. Kis, fekete szakállt viselő, mefisztói szemöldökű, idősebb férfit látott. Egy őszülő halántékát meghazudtolóan fiatalos és könnyed járású férfit.

Giles becsukta mögötte a könyvtárszoba ajtaját, és sietve fölment a lépcsőn. Molly fölemelkedett a guggolásból.

– Ki az? – kérdezte türelmetlenül.

Giles elvigyorodott.

– A fogadó újabb vendége. A kocsija fölborult egy hóbuckán. Kikászálódott belőle, és minden erejét összeszedve elindult az úton – hallgasd csak, még mindig

- örjítő a hóihar,-, amikor megpillantotta a hirdetőtáblánkat.
- Azt mondta, úgy érezte, az imája meghallgattatott.
- Gondolod, hogy minden rendben van körülötte?
- Drágám, a betörők nem az ilyen éjszakákon teszik meg szokásos körútjukat.
- Külföldi, ugye?
- Igen. Paravicininek hívják. Láttam a pénztárcáját – szerintem szándékosan mutatta meg –, egyszerűen tömve volt bankjegyekkel. Melyik szobát adjuk neki?
- A zöldet. Rend van benne, és készen áll. Csak az ágyat kell fölhúzni.
- Gondolom, kölcsön kell adnom neki az egyik pizsamámat. Minden holmija a kocsiban maradt. Azt mondta, az ablakon kellett kimásznia.
- Molly lepedőket, párnahuzatokat és törülközőket szedett elő.
- Míg sietve megágyaztak, Giles azt mondta:
- Egyre sűrűbben esik. Ki se látszunk majd a hóból, Molly. Teljesen el leszünk vágva a világtól. Valamiképpen még izgalmas is, nem?
- Nem is tudom – mondta Molly bizonytalanul. – Szerinted tudok én szódakenyeret sütni, Giles?
- Persze hogy tudsz. El tudsz te bármit készíteni – mondta a lojális férj.
- Még soha nem próbáltam kenyeret sütni. Az ember természetesnek veszi, hogy van. Lehet friss vagy lehet száraz, de a pék hozza, az biztos. Ám ha belep minket a hó, akkor pék se lesz.
- Se hentes, se postás. Se hírlapok. Sőt, lehet, hogy

telefon se.

– Kizárólag a rádióból értesülünk majd róla, hogy mi a teendő?

– Bármilyen történjék is, saját magunk is tudunk villannyal világítani.

– Holnap újra be kell indítanod a generátort. És a kazánt is jól meg kell rakni.

– Gyanítom, a következő szénzállítmányunk nem fog megérkezni. Pedig már igen fogytán van.

– Ó, a csudába. Giles, úgy érzem, rettenetes idők várnak ránk. Siess, és keresd meg Para... hogy is hívjákot. Én megyek, és visszafekszem.

A reggel igazolta Giles balsejtelmét. Kint öt láb magasnyira tornyosult a hó, eltorlaszolta az ajtókat és az ablakokat is. Még mindig havazott. A világ fehér volt, csendes, és – valami megmagyarázhatatlan módon – fenyegető.

2

Mrs. Boyle leült, hogy megreggelizzen. Rajta kívül nem tartózkodott más az étkezőben. A szomszédos asztalt, Metcalf örnagyét, már leszedték. Mr. Wren asztala még reggelihez volt terítve. Alighanem egy korán, és egy későn kelő. Mrs. Boyle tisztában volt vele, hogy a reggeli elfogyasztásának egyetlen alkalmas időpontja létezik: a kilenc óra.

Mrs. Boyle végzett pompás omlettjével, és erős, fehér fogai közt pirítóst ropogtatott. Haragos, ugyanakkor bizonytalan volt. A Monkswell-udvarház egyáltalán nem olyan volt, mint

amilyenek szerinte lennie kellett volna. Azt remélte, lesz bridzs, meg néhány roskatag vénkisasszony, akiket elkápráztathat társadalmi rangja és kapcsolatai révén, s akik előtt célozgathat titkos és fontos háborús működésére. A háború befejeződése úgy érintette Mrs. Boyle-t, akárha kitették volna egy lakatlan szigetre. Mindig is tevékeny asszony volt, aki egyfolytában hatékonyságról és szervezésről papolt. Erélyes és energikus természete miatt az emberek meg sem kérdőjelezték, hogy csakugyan jó, vagy hatékony szervező-e. A háborús ténykedés tökéletesen illett az egyéniségéhez. Irányította az embereket és zsarnokoskodott fölöttük, zaklatta az osztályvezetőket – ám azt el kell ismerni, soha nem kímélte magát. A szolgálatában lévő nők föl-alá rohangáltak, és már attól megrémültek, ha alig észrevehetően összeráncolta a homlokát. És ennek az izgalmas, sürgő-forgó életnek egyszeriben vége szakadt. Újra magánemberként élt, ám a korábbi életének nyoma sem volt már. Háza, melyet kisajátított a hadsereg, alapos javításra és átalakításra szorult – ez a tény, és a személyzethiánya mindenféleképpen lehetetlenné tették az azonnali visszaköltözést. Barátai jórészt szétszéledtek, szétszóródtak. Idővel meg fogja találni az őt jogosan megillető helyet, erre azonban még várnia kell. Egy szálloda vagy panzió jelenthette a megoldást. Ő pedig a Monkswell-udvarházat választotta.

Lekicsinylően pillantott körbe.

A legtisztességtelenebb az, mondta magában, hogy nem közölték velem, hogy még csak most nyitottak.

Eltolta maga elől a tényérját. A tény, hogy a reggelijét remekül készítették el, s tálalták föl – nem is szólva a kitűnő kávéról és a házi narancslekvárról –, valami furcsa módon még jobban bosszantotta. Ugyanis megfosztotta attól, hogy jogos panasszal hozakodjon elő. Ráadásul az ágya a hímzett ágyneművel és a puha párnával rendkívül kényelmes volt. Mrs. Boyle szerette a kényelmet, csakhogy szeretett gáncsoskodni is. A kettő közül az utóbbi szenvedélye bizonyult erősebbnek.

Méltóságteljesen fölemelkedett, és elhagyta az étkezőt. Az ajtóban a mellett a nagyon különös, vörös hajú fiatalember mellett haladt el, aki ezen a reggelen epe-zöld kockás nyakkendőt – gyapjú nyakkendőt – viselt.

Nevetséges, mondta magában Mrs. Boyle. Kifejezetten nevetséges.

És az sem tetszett neki, ahogy ránézett – oldalvást, azzal a fakó szemével. Volt valami zavaró – valami szokatlan – abban az enyhén gunyoros pillantásban.

Egyáltalán nem lepődnék meg rajta, ha kissé zavarodott lenne az elméje, gondolta Mrs. Boyle.

A férfi cikornyás meghajlását kis fejbólintással viszonzta, és bevonult a nagy szalonba. Itt kényelmesek a székek, különösen az a széles rózsaszínű. Jobban teszi, ha mindenkinek értésére adja, ez az ő széke. Óvintézkedés gyanánt rárakta a kötését, és odasétált a fűtőtesthez, hogy rátegye a kezét. Amint azt gyanította, csak meleg volt, nem forró. Mrs. Boyle szeme harciasan fölillant. *Ezt feltétlenül meg kell említenie.*

Kitekintett az ablakon. Rémes idő, kifejezetten rémes. Nos, úgysem marad itt sokáig – hacsak nem érkeznek új emberek, akik szórakoztatóvá varázsolják ezt a helyet.

Némi hó csúszott le a tetőről halk, surrogó hang kíséretében. Mrs. Boyle fölpattant.

– Nem – mondta hangosan. – Nem maradok itt sokáig.

Valaki nevetett – erőtlen, magas hangon kuncogva. Mrs. Boyle hirtelen megfordította a fejét. Az ifjú Wren állt az ajtóban, s őt nézte, azzal a talányos kifejezéssel az arcán.

– Nem – mondta. – Én is úgy sejtem, hogy nem.

3

Metcalf őrnagy segített Gilesnak ellapátolni a havat a hátsó ajtó elől. Nagy hatásfokkal dolgozott, és Giles hangot is adott hálájának.

– Remek tornagyakorlat – mondta Metcalf őrnagy. – Muszáj mindennap tornáznom. Hogy megmaradjon a kondícióm, tudja.

Tehát az őrnagy a testgyakorlás megszállottja volt. Giles aggódott is emiatt. Ugyanis fél nyolcra kérte a reggelijét.

Az őrnagy, mintha csak olvasott volna Giles gondolataiban, így szólt:

– Nagyon kedves a feleségétől, hogy ilyen korán elkészítette a reggelimet. És az is jólesett, hogy frissen tojt tojást kaptam.

Giles a szállodavezetés követelményeinek megfelelően hét óra előttre időzítette a fölkelést. Ő és Molly főtt tojást ettek, és teát ittak hozzá, aztán nekiláttak a nappaliszobák rendbe hozásának. Minden tökéletes volt. Gilesnak

akaratlanul is az járt a fejében, hogy ha vendég volna a saját fogadóházában, amíg csak tehetné, nem kelne föl senki kedvéért egy ilyen reggelen, mint a mai.

Ezzel szemben az őrnagy már fönn volt, megreggelizett, és a ház körül kószált. Nyilván rengeteg energiáját próbálta levezetni.

Rendben, gondolta Giles, hó akad bőven, amit ellapátolhat.

Oldalról rápillantott a társára. Nem igazán tudta, hova tegye. Keménykötésű, középkorúnak már rég nem mondható, s a szemében valami szokatlan éberség tükröződött. Egy olyan ember, aki semmit nem árul el magáról. Giles azon tűnődött, vajon miért jött a Monkswell-udvarházba. Alighanem leszerelt katona, és nincs munkahelye, ahová bejárjon.

4

Mr. Paravicini későn jött le. Kávét és egy szelet pirítóst – szerény kontinentális reggelit – fogyasztott.

Egy kissé zavarba hozta Mollyt, mert fölállt, amikor az bevitte neki a tálcát, eltűzött hajbókolással üdvözölte, és így kiáltott föl:

– Az én bűbájos háziasszonyom? Eltaláltam, avagy nem találtam el?

Molly meglehetősen kurtán közölte vele, hogy eltalálta. Ezen a korai órán nem volt inyére az udvariaskodás.

– És miért van az – mondta, miközben oda se figyelve bepakolta az edényeket a mosogatóba –, hogy mindenki más időpontban reggelizik. Azért ez így elég nehéz.

Rádobálta a tányérokat a tartóállványra, és fölsietett, hogy rendbe tegye az ágyakat. Ma reggel nem várhat segítséget Gilestől. Neki a kazánházhoz és a tyúkólakhoz vezető utakról kell lepucolnia a havat.

Molly villámgyorsan és – valljuk be – fölöttébb hanyag mozdulatokkal vetette be az ágyakat: elsimította a lepedőket, és amilyen sebesen csak tudta, elrendezte az ágytakarókat.

A fürdőszobát takarította éppen, amikor megcsördült a telefon.

Molly először szentségelt, hogy megzavarták, ám egy kicsit megkönnyebbül attól, hogy a telefon még működik, és lerohant, hogy fölvegye.

Kifulladt kissé, mire leért a könyvtárszobába, és fölemelte a kagylót.

– Igen?

Egy erőteljes hang, enyhe, de ízes tájszólással azt kérdezte:

– Ez a Monkswell-udvarház?

– Monkswell-udvarház Vendégfogadó.

– Beszélhetnék, kérem, Davis parancsnokkal?

– Attól tartok, most nem tud a telefonhoz jönni – mondta Molly. – Mrs. Davis vagyok. Ki beszél, kérem?

– Hogben főfelügyelő, a berkshire-i rendőrkapitányságtól.

Mollynak egy pillanatra elakadt a lélegzete. Aztán megszólalt:

– Ó, igen... őőő... – igen?

– Mrs. Davis, meglehetősen sürgős ügyről van szó. Telefonon nem szeretnék sokat mondani róla, de leküldtem

önökhöz Trotter detektív-őrmestert, most már bármelyik percben ott kell lennie.

– Csakhogy nem fog eljutni idáig. Beborított mindent a hó – tökéletesen beborított mindent. Az utak járhatatlanok.

A hang magabiztossága mit sem csökkent a vonal túlsó végén.

– Trotter rendben eljut önökhöz – mondta. – És kérem, emlékeztesse arra a férjét, hogy nagyon figyelmesen hallgassa meg Trotter mondandóját, és fenntartás nélkül kövesse az utasításait. Ennyi az egész.

– De hát, Hogben főfelügyelő, mit...

Határozott kattanás hallatszott. Hogben világosan elmondta azt, amit akart, és letette. Molly megrázta még párszor a telefonkagyló villáját, aztán föladta. Az ajtónyitódásra megfordult.

– Ó, Giles drágám, hát itt vagy.

Giles haját belepte a hó, az arca pedig jócskán össze volt kenne korommal. Fölhevültnek látszott.

– Mi az, édesem? Föltöltöttem a szenesvödröt, és behoztam a fát. Aztán enni adok a tyúkoknak, és megnézem a kazánt. Jólesz így? Mi a baj, Molly? Riadtnak látszol.

– Giles, a *rendőrség* volt az.

– A rendőrség? – hitetlenkedett Giles.

– Igen. Ideküldenek egy felügyelőt, vagy őrmestert, vagy mit.

– De miért? Mit követtünk el?

– Nem tudom. Gondolod, hogy a miatt a két font vaj miatt lehet, amit Írországból kaptunk?

Giles összevonta a szemöldökét.

– Úgy emlékszem, megkaptam az engedélyt a rádióra, vagy lehet, hogy mégsem?- De igen, ott van az íróasztalfiókban. Giles, az öreg Mrs. Bidlock öt élelmiszerjegyet adott azért az ósdi tweedkabátomért.

Gyanítom, hogy ez nem helyes, ám abszolút méltányos. Egy kabáttal szegényebb lettem, hát miért ne tarthatnám meg a jegyeket? Te jó ég, akkor hát mit csinálhattunk?

– A minap kis híján koccantam a kocsival. De vitán felül a másik fickó volt a hibás. Vitán felül.

– Valamit elköveltünk – nyöszörögte Molly.

– Az a baj, hogy manapság voltaképpen minden illegális, amit tesz az ember – ezért van örökösen büntudata – mondta Giles komoran. – Egyébként szerintem azzal kapcsolatos, hogy fönntartjuk ezt a helyet. A panzióvezetés feltehetőleg rengeteg olyan buktatót rejt, amiről életünkben sem hallottunk.

– Azt hittem, hogy az alkohol az egyetlen, ami számít. De mi senkit nem kínáltunk ilyesmivel. Máskülönben, miért is nevezethetnénk úgy a panziókat, ahogy nekünk tetszik?

– Tudom. Ez így jól is hangzik. De ahogy mondtam, többé-kevésbé minden tiltott mostanában.

– Ó, jaj – sóhajtotta Molly. – Bárcsak sose fogtunk volna bele. Napokra be fog temetni bennünket a hó, mindenki ingerült lesz, és megeszik az összes tartalék konzervünket...

– Föl a fejjel, édesem – mondta Giles. – Most rossz idők járnak ránk, ám a végén minden jóra fordul.

Kissé szórakozottan megcsókolta felesége feje búbját, és

miután elengedte, máshangon folytatta:

– Tudod, Molly, gondold csak bele, ennek valami egészen komoly dolognak kell lennie, ha egy rendőrőrmestert küldenek ide, aki ilyen körülmények közt kénytelen megtenni ezt a nagy utat – s a kinti hőesésre mutatott. Majd hozzátette: – Nagyon sürgős dolognak kell lennie...

Miközben egymást bámulták, kinyílt az ajtó, és bejött Mrs. Boyle.

– Á, megvan végre, Mr. Davis – mondta Mrs. Boyle. – Tud róla, hogy a szalonban a fűtőtest tulajdonképpen jéghideg?

– Sajnálom, Mrs. Boyle. Igencsak fogytán van a szenünk, és...

Mrs. Boyle könnyörtelenül közbevágott.

– Heti hét guinea-t fizetek – hét guinea-t. És ezért elvárom, hogy ne fagyjak meg. Giles elvörösödött.

– Megyek és megrakom a kazánt – vetette oda szűkszávúan.

Kiment a szobából, Mrs. Boyle pedig odafordult Mollyhoz:

– Ha nem bánja, hogy ilyet mondok, Mrs. Davis, lakik itt, maguknál egy fölöttébb furcsa fiatalember. A szokásai – és a nyakkendői... És soha nem fésülködik?!

– Nagyon kiváló építész – mondta Molly.

– Hogy mondta?

– Christopher Wren építész, és...

– Kedves asszonyom – csattant föl Mrs. Boyle –, természetesen hallottam Sir Christopher Wrenről. Hát persze, hogy építész volt. Ő építette a Szt. Pál katedrális. Úgy tűnik, maguk, fiatalok azt hiszik, hogy műveltség kizárólag a tankötelezettség bevezetése óta létezik.

– Úgy értem, ez a Wren. Christophernek hívják. A szülei azért adták neki ezt a nevet, mert azt remélték, építész lesz belőle. És az is lett – vagyis majdnem –, úgyhogy jól sült el a dolog.

– Hm – horkantott Mrs. Boyle. – Meglehetősen zavarosnak találom ezt a történetet. Ha a maga helyében volnék, tudakoznának felőle. Mit tud róla?

– Éppen annyit, amennyit önről, Mrs. Boyle – mindketten hét guinea-t fizetnek hetente. Igazából ez minden, amit tudnom kell, nem? Ugyanakkor ez minden, ami rám tartozik. Nem számít, hogy kedvelem-e a vendégeimet – Molly nem vette le a szemét Mrs. Boyle-ról – vagy sem.

Mrs. Boyle mérgesen kifakadt:

– Maga fiatal és tapasztalatlan, és meg kellene fogadnia egy olyan ember tanácsát aki több ismerettel rendelkezik magánál. És mi van azzal a fura külföldivel? Ő mikor érkezett?

– Az éjszaka kellős közepén.

– Igazán. Roppant különös. Nem éppen szokványos időpont.

– A tisztességes utazók elküldése törvénybe ütköző cselekedetnek minősül. – S még kedvesen hozzátette: – Erről talán nem volt tudomása.

– Nem mondhatok mást, ez a Paravicini, vagy minek nevezi magát, olyan, mintha...

– Óvatosan, csak óvatosan, drága hölgyem. Falra festi az ördögöt, és...

Mrs. Boyle úgy hátrahőkölt, mintha csakugyan maga a sátán szólította volna meg. Mr. Paravicini, aki oly

nesztelenül tipegett be, hogy a két nő közül egyik sem vette észre, nevetett, és közben dörzsölte a tenyerét – egy öregedő ördög vigadhat így.

– Megijesztett – mondta Mrs. Boyle. – Nem hallottam, hogy bejött.

– Lábujjhegyen jövök be, azért – világosította föl Mr. Paravicini. – Soha senki nem hallja meg, ahogy járok-kelek. Ez nagyon szórakoztató. Néha meghalok dolgokat. Ez szintén szórakoztat. – És diszkréten hozzátette: – Azonban sohasem felejttem el azt, amit hallok.

Mrs. Boyle erélyét veszítve csak ennyit mondott:

– Igazán? A szalonban hagytam a kötésemet. Érte kell mennem.

Sietve távozott. Molly ott állt, és tanácstalanul tekintett Mr. Paravicinire, aki jóformán odaszökölt mellé.

– Az én bűbájos háziasszonyom zaklatottnak látszik. – S mielőtt az elháríthatta volna, megfogta a kezét, és megcsókolta. – Mi a baj, drága hölgy?

Molly hátrébb húzódott egy lépésnyire. Nem volt meggyőződve róla, hogy kedveli Mr. Paravicinit. A férfi úgy fixírozta őt, akár egy kivénhedt szatír.

– Ma reggel minden olyan nehéz – mondta Molly. – A havazás miatt.

– Igen. – Mr. Paravicini megfordította a fejét, hogy kinézzen az ablakon. – A hó annyira megnehezít mindent, nemde? De meg is könnyítheti a dolgokat.

– Nem tudom, mire céloz.

– Nagyon sok minden van, amit nem tud. Példának okáért, úgy látom, nem tud túl sokat a vendégfogadó vezetésről.

Molly harciasan főszegette az állát.

– Kétségkívül nem, de feltett szándékunk, hogy megpróbáljuk.

– Bravó, bravó.

– Végtére is – Molly hangja izgatottságról árulkodott –, nem is vagyok olyan rossz szakácsnő...

– Kétség nem fér ahhoz, hogy ön elbűvölő szakácsnő – mondta Mr. Paravicini.

Jaj, de kellemetlenek ezek a külföldiek, gondolta Molly. Lehet, hogy Mr. Paravicini olvasott a gondolataiban. Mindenesetre megváltozott a viselkedése. Halkan és meglehetősen komolyan beszélt:

– Elfogadna tőlem egy aprócska figyelmeztetést, Mrs. Davis? Önnek és a férjének nem szabad túlságosan jóhiszeműnek lennie, tudja. Informálódott a vendégeiről?

– Ez a szokás? – Molly nyugtalannak látszott. – Azt hittem, a vendégek csak úgy, csak úgy jönnek.

– Mindig ajánlott egyet és mást tudni azokról, akikkel az ember megosztja a hajlékát.

Előrehajolt, és fenyegetőleg megveregette Molly vállát.

– Vegyünk például engem. Megjelenek az éjszaka közepén. Azt mondom, az autóm fölborult egy hótorlaszon. Mit tud önrólam? Egyáltalában semmit. Talán a többi vendégéről sem tud semmit.

– Mrs. Boyle – kezdte Molly, de nem folytatta, mivelhogy maga a hölgy lépett be újfent a szobába, kötésével a kezében.

– A szalonban túl hideg van. Itt telepszem le.

És elvonult a kandalló irányába.

Mr. Paravicini fürgén elé perdült:

– Engedje meg, hogy fölpiszkáljam önnek a tüzet.

Molly, akárcsak előző este, megütközött a férfi lépteinek fiatalos könnyedségén. Föltűnt neki, hogy a férfi ügyel rá, hogy mindig háttal legyen a fénynek, és most, ahogy ott térdelt, hogy megkotorja a tüzet, úgy érezte, rájött, hogy miért. Mr. Paravicini arca ügyesen, de határozottan „kivolt készítve”.

Ezek szerint a vén bolond megpróbálta fiatalabbnak álcázni magát, mint amilyen, igaz? Hát, nem sikerült neki. Annyinak néz ki amennyi, vagy még többnek. Csupán ez a ruganyos járás volt megtévesztő. Tán az is a gondos szerepjátszás része.

Mollyt töprengéséből a rideg valóságba a mozgékony Metcalf őrnagy belépése rángatta vissza.

– Mrs. Davis. Attól félek, a lenti mellékhelyiségben – valamelyest lejjebb vette a hangját – befagytak a vízcsövek.

– O, jaj – nyögött föl Molly. – Micsoda szörnyű nap. Először a rendőrség, aztán a vízcsövek.

Mr. Paravicini nagy csörömpöléssel ráejtette a piszkavasat a tűzrostélyra. Mrs. Boyle abbahagyta a kötést. Molly ránézett Metcalf őrnagyra, s egészen összezavarodott annak dermedt mozdulatlanságát és leírhatatlan tekintetét látván. Nem tudta mire vélni ezt az arckifejezést. Mintha minden érzelem elszállt volna belőle, s csak a faszobor merevsége maradt utána.

Az őrnagyból egészen rövid, staccato-hangok törtek elő:

– Azt mondta: *rendőrség?*

Molly rádöbbsent, hogy a férfi viselkedésének e dermedt

mozdulatlansága mögött heves érzelmek dúltak. Az mindegy, félelem, óvatosság vagy izgatottság – de biztos, hogy volt *valami*. *Ez az ember*, mondta magában, *veszélyes lehet*.

Az őrnagy újra megkérdezte, ám ezúttal csak árnyalatnyi kíváncsiság hallatszott a hangjában:

– Mi van a rendőrséggel?

– Telefonáltak – mondta Molly. – Az imént. Hogy közöljék, egy őrmestert küldenek ide.- Az ablakra tekintett. – De el sem tudom képzelni, hogy valaha is ideér – tette hozzá reménykedve.

– Miért küldik ide a rendőrséget?

Az őrnagy tett egy lépést Molly felé, ám mire az válaszolhatott volna, kinyílt az ajtó, és Giles rontott be.

– Ennek a nyamvadt koksznak több mint a fele kő – mondta dühösen. Aztán hirtelen megkérdezte:

– Valami baj van?

Metcalf őrnagy odafordult hozzá:

– Hallom, ide tart a rendőrség – mondta.- Miért?

– Ó, minden rendben lesz – válaszolta Giles. – Senki sem képes átvergődni ezen. Mármint az ötlábnyi hóbuckákon. Eltorlaszolták az utat. Ide ma nem jön senki.

És ebben a pillanatban jól kivehetően három kopogás hallatszott az ablak felől.

Mindannyian megdöbbenek. Egy-két másodpercig nem tudták eldönteni, honnan jön a hang. Olyan volt, mint egy kísérteties jelzés, amely nyomtatékosan fölhívja figyelmüket a veszélyre. És ekkor Molly fölkiáltott, és a franciaablakra mutatott. Egy férfi állt ott az ablaküveget veregetve – érkezésének rejtélyére fényt derített az a tény, miszerint sílécet viselt.

Giles kiáltott egyet miközben áthaladt a szobán, ügyetlenkedett a zárral, majd kinyitotta a franciaablak mindkét szárnyát.

– Köszönöm, uram – szólt az újonnan érkező. Némiképp közönséges, vidám hangja és alaposan leburnult arca volt.

– Trotter detektív-őrmester – mutatkozott be.

Mrs. Boyle rosszállóan méregette a kötése mögül.

– Maga nem lehet őrmester – adott hangot nemtetszésének. – Túl fiatal hozzá.

A férfi, aki valóban roppant fiatal volt, sértődöttnek látszott e kritika hallatán, és valamelyest bosszús hangnemben válaszolt:

– Nem vagyok olyan fiatal, mint amilyennek látszom, hölgyem.

Végigjáratta tekintetét az ott lévőkön, és Gilest szemelte ki:

– Ön Mr. Davis? Levehetném a sílécemet, és berakhatnám valahová?

– Természetesen. Jöjjön velem.

Amint becsukódott mögöttük a hall ajtaja, Mrs. Boyle rosszmájúan megjegyezte:

– Feltételezem, ezért fizetjük manapság a rendőrségünket,

hogy utazgassanak, és mindeközben a téli sportoknak is hódolhassanak.

Paravicini közel lépett Mollyhoz. Szinte sziszegett, amint halkán és gyorsan megkérdezte:

– Miért szólt a rendőrségnek, Mrs. Davis?

Molly egy kissé távolabb húzódott tőle, látván a szeméből sütő gyűlöletet. Ez egy új Paravicini volt. Mollyt egy pillanatra hatalmába kerítette a félelem. Kétségbeesetten így szólt:

– Én nem szóltam. Én nem.

Ekkor Christopher Wren zaklatottan belépett az ajtón, és magas, éles hangján azt suttogetta:

– Ki az a férfi a hallban? Honnan érkezett? Olyan szörnyen erős és tiszta hó.

Mrs. Boyle hangja a kötőtűi csattogásán is átzengett:

– Ha hiszik, ha nem, ez az ember rendőr. Egy síelő rendőr! Ahogy ezt mondta, mintha csak arra gondolt volna, hogy ezzel végképp elérkezett az alsóbb néposztályok széthullásának ideje.

Metcalfe őrnagy odasúgta Mollynak:

– Bocsásson meg, Mrs. Davis, de használhatnám a telefonjukat?

– Hát hogyne, Metcalfe őrnagy.

Amint odament a készülékhez, Christopher Wren sipítva megjegyezte:

– Irtó jóképű, nem gondolják? Mindig is az volt a véleményem, hogy a rendőrök iszonyúan vonzóak.

– Halló, halló – Metcalfe őrnagy ingerülten rázta a telefont. Mollyhoz fordult:

– Mrs. Davis, a telefon süket, teljesen süket.

– Az előbb még jó volt. Én...

Félbeszakították. Christopher Wren magas, rikácsoló, csaknem hisztérikus nevetésben tört ki:

– Szóval most tökéletesen el vagyunk vágva a világtól. Tökéletesen. Mókás, nem igaz?

– Egyáltalán nem találok rajta semmi nevetnivalót – mondta Metcalf őrnagy kimérten.

– Nem, valójában én sem – mondta Mrs.Boyle.

Christopher még mindig majd megpukkadt a nevetéstől:

– Ez az én különbejáratú viccem – mondta. – Csitt – és az ujját a szája elé tette –, jön a hekus.

Giles Trotter őrmesterrel tért vissza. Az utóbbi megszabadult a silécétől, és lekefélte magáról a havat, a kezében pedig egy hatalmas jegyzetfüzet volt, meg egy ceruza. Magával hozta a törvényszéki eljárások ráérős hangulatát.

– Molly – mondta Giles –, Trotter őrmester szeretne kizárólag kettőnkkel szót váltani.

Molly kiment utánuk a hallból.

– A dolgozószobába megyünk – jelentette ki Giles.

Bementek a hall mögötti parányi helyiségbe, amelyet ezzel a megtisztelő névvel ruháztak föl. Trotter őrmester gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

– Mit követtünk el, őrmester? – kérdezte Molly siránkozva.

– Hogy mit követtek el? – Trotter őrmester nagy szemeket meresztett Mollyra, majd szélesen elmosolyodott.

– Ó – mondta. – Semmi ilyesmiről nincs szó, hölgyem. Sajnálom, ha bármifajta félreértés történt. Nem, Mrs. Davis,

valami egész más az, amiről szó van. A dolog inkább a rendőri védelemmel függ össze, ha értik, mire gondolok. A legkevésbé sem értették – mindketten érdeklődő tekintettel néztek rá.

Trotter őrmester folyékonyan beszélt tovább:

– Mrs. Lyon, Mrs. Maureen Lyon halálával kapcsolatos, akit két napja, Londonban gyilkoltak meg. Talán olvastak az úgyről.

– Igen – mondta Molly.

– Elsőként arra volnék kíváncsi, hogy ismerték-e ezt a bizonyos Mrs. Lyont?

– Sose hallottunk róla – válaszolt Giles, Molly pedig egyetértően mormogott.

– Hát, tulajdonképpen erre számítottunk. De ami azt illeti, a meggyilkolt asszony eredeti neve nem Lyon volt. Szerepel a rendőrségi nyilvántartásban, és az aktájában megvan az ujjlenyomata is, így minden nehézség nélkül tudtuk azonosítani. A valódi neve Gregg volt, Maureen Gregg. Néhai férje, John Gregg a nem messzi Longridge-farmon gazdálkodott. Esetleg olvastak is a Longridge-farm esetről. A szobában nagy volt a csönd. Az egyedüli, ami megtörte ezt a csöndet, az a kintről jövő, lágy és váratlan hang volt, amit a tetőről lecsúszó és a földre lezuppanó hó okozott. Megfejtethetlen, majdhogynem vészjósló volt.

Trotter folytatta:

– 1940-ben három evakuált gyermeket szállásoltak be Greggékhez a Longridge-farmra. Nem sokkal ezt követően az egyik gyermek végzetes gondatlanság és bántalmazás következtében elhunyt. Az ügy meglehetősen nagy

szenzációt keltett, és Greggéket letöltendő szabadságvesztésre ítélték. Gregg a börtön felé menet megszökött, lopott egy autót, és karambolozott vele, amikor a rendőrség elől menekült. Ott helyben meghalt. Mrs. Gregg letöltötte a büntetését, és két hónappal ezelőtt kiengedték. – És most meggyilkolták – mondta Giles. – Mit gondolnak, ki tette?

Ám Trotter őrmestert nem hagyta magát sürgetni.

– Emlékszik az esetre, uram? – kérdezte. Giles megrázta a fejét.

– 1940-ben tengerészkadétként szolgáltam a Földközi-tengeren.

Trotter átpillantott Mollyra.

– Én... Én emlékszem, hallottam róla, azt hiszem – mondta izgatottan Molly. De miért jött hozzánk? Nekünk mi közünk van mindehhez?

– A probléma az, hogy veszélyben vannak, Mrs. Davis!

– Veszélyben? – kérdezte Giles kételkedően.

– Ez a helyzet, uram. Találtak egy jegyzetfüzetet közel a büntett helyszínéhez. Két cím volt beleírva. Az első a Culver Street 74.

– Ahol az asszonyt megölték? – vetette közbe Molly.

– Igen, Mrs. Davis. A másik cím a Monkswell-udvarház volt.

– Micsoda? – Molly hangja hitetlenkedést árult el. – De hát ez elképesztő.

– Az. Hogben főfelügyelő ezért találta fontosnak kideríteni, hogy van-e tudomásuk valami kapcsolatról maguk, vagy a házuk és a Longridge-farm ügy között.

– Nincs, egyáltalán nincs – mondta Giles. – Ez csak valami

véletlen egybeesés lehet.

Trotter őrmester óvatosan így szólt:

– Hogben főfelügyelő véleménye szerint nem véletlen egybeesés. Ő maga jött volna, ha ez lehetséges lett volna. Az időjárás feltételek miatt – mivel tapasztalt síelő vagyok – engem küldött, azzal az utasítással, hogy készítsek részletes jelentést a ház összes lakójáról, számoljak be róla telefonon, és tegyek meg minden intézkedést, ami elősegíti az ittlévők biztonságát.

Giles élesen megjegyezte:

– Biztonságát? Te jó ég, ember, csaknem gondolja, hogy valakit *itt* fognak megölni?

Trotter mentegetődzve válaszolt:

– Nem akartam fölzaklatni a hölgyet, de igen, Hogben főfelügyelő is éppen így gondolja.

– Mégis mi az ördög lehet az oka... – Giles hirtelen abbahagyta, Trotter pedig így szólt:

– Ezért vagyok itt, hogy kiderítsem.

– De úgy, ahogy van, örültség az egész.

– Igen, uram. Ám, éppen merthogy örültség, azért veszélyes.

Molly azt kérdezte:

– Ugye van még valami, amit eddig nem mondott el, őrmester?

– Igen, hölgyem. A jegyzetfüzetben a laptetejére az volt fölírva: „Három vak egér”. Az asszony holttestére pedig egy papír volt rágombostúzva, ezzel a felirattal: „Ez az első”. És alatta egy rajz volt a három egérről, meg egy ütemnyi kotta. A „Három vakegér” kezdetű mondóka dallama volt.

Molly lágyan énekelni kezdett:

Három vak egér,

Nézd csak, hogy szalad!

Futottak a gazdasszonyka után, Le...

Félbehagyta.

– Ó, hiszen ez iszonyatos – *iszonyatos*. Három gyerek volt, igaz?

– Igen, Mrs. Davis. Egy tizenöt éves fiú, egy tizennégy éves lány és a tizenkét éves fiú, aki meghalt.

– Mi történt a többiekkel?

– A lányt, azt hiszem, adoptálta valaki. Még nem tudtuk megtalálni. A fiú mégcsak huszonhárom körül lehet. Elvesztettük a nyomát. Azt mondták róla, egy kissé mindig is... furcsa volt. Tizennyolc éves korában belépett a hadseregbe. Később dezertált. Azóta eltűnt. A hadsereg elmeorvosa határozottan állítja, hogy nem normális.

– Úgy gondolja, ő volt az, aki megölte Mrs. Lyont? – kérdezte Giles. – És hogy mániákus gyilkos, aki valamely ismeretlen okból itt is fölbukkanhat?

– Az a véleményünk, hogy az itt tartózkodók valamelyikének egész biztosan köze van a Longridge-farmon történetekhez. Amint meg tudjuk állapítani, hogy kiről van szó, fölkészülhetünk. Na most, azt állítja, uram, hogy nincs semmi köze az ügyhöz. És ugyanez érvényes önre is, Mrs. Davis?

– Én... hát persze... – igen.

– Esetleg elmondanák pontosan, kik is tartózkodnak még a házban?

Megadták a neveket. Mrs. Boyle. Metcalf őrnagy. Mr. Christopher Wren. Mr. Paravicini. Beírta őket a noteszébe.

– Alkalmazottak?

– Nincsenek alkalmazottaink – mondta Molly. – Jó is, hogy eszembe jut, muszáj mennem, hogy fölrakjam a krumplit.

Se szó, se beszéd elhagyta a dolgozószobát.

Trotter Gileshoz fordult:

– Mit tud ezekről az emberekről, uram?

– Én... Mi... – Giles megakadt. Aztán így szólt csöndesen: – Voltaképpen semmit se tudunk róluk, Trotter őrmester. Mrs. Boyle egy bournemouthi szállodából írt. Metcalf őrnagy Leamingtonból, Mr. Wren egy dél-kensingtoni penzióból. Mr. Paravicini egyszer csak mint derült égből – még inkább borult égből – villámcsapás, úgy tűnt föl – a kocsija elakadt egy hóbuckán. Bár feltételezem, van személyi igazolványuk, élelmiszerjegy-füzetük, meg hasonlók, ugye?

– Természetesen minden ilyesminek utánanézek.

– Ha így nézzük, még szerencse is, hogy ilyen borzalmas az idő – mondta Giles. – Ilyen időben nem igazán tud a gyilkos csakúgy megjelenni, ugye?

– Talán nincs is rá szüksége, Mr. Davis.

– Hogy érti ezt?

Trotter őrmester tétovázott egy pillanatig, aztán azt mondta:

– Azt is tekintetbe kell vennie, uram, hogy netán már itt is *van*.

Giles rámeredt:

– Hogy érti ezt?

– Mrs. Gregget két nappal ezelőtt gyilkolták meg. *Minden látoqatójuk azóta érkezett*, Mr. Davis.

- Igen, de előzetesen foglaltak szobát, valamivel korábban
 - kivéve Paravicinét.
- Trotter őrmester fölsóhajtott. Fáradtnak tűnt a hangja.
- Ezeket a bűntényeket előre kitervelték.
 - Bűntényeket? De eddig még csak egy bűntény történt.
- Miért olyan biztos benne, hogy lesz következő?
- Meg fog történni – vagyis nem. Remélem, meg tudom akadályozni. De meg fogják kísérelni.
 - De hát akkor – ha igaz, amit mond – Giles izgatottan beszélt –, csakis egyetlen személy lehet az. Csakis egyetlen személy megfelelő korú. *Christopher Wren!*

2

Trotter őrmester bement Mollyhoz a konyhába.

- Örülnék, Mrs. Davis, ha bejönne velem a könyvtárszobába. A többiek jelenlétében szeretnék fölvenni minden egyes vallomást. Mr. Davis volt olyan kedves és már be is ment, hogy előkészítse a terepet...
 - Rendben, de hadd fejezzem be a krumplit. Néha azt kívánom, Sir Walter Raleigh* sose hozta volna be ezt az utálatos dolgot.
- Trotter őrmester helytelenítését azzal fejezte ki, hogy csöndben maradt. Molly mintegy bocsánatkérés képpen hozzátette:
- Látja, igazából nem tudom elhinni, annyira fantasztikus ez az egész...
 - Nem fantasztikus ez, Mrs. Davis, csupán közönséges *tény*.

– Van személyleírása a férfiról? – kérdezte Molly kíváncsian.

– Középmagas, vékony testalkatú, sötét felöltőt és világos kalapot viselt, suttogva beszélt, az arcát sál takarta el. Láthatja – ez akárki is lehet. – Tartott egy kis szünetet, majd hozzáfűzte:

– Három sötét felöltő és világos kalap is lóg a halljukban, Mrs. Davis.

– Azt hiszem, a szóban forgó személyek közül senki nem jött Londonból.

– Nem, Mrs. Davis? – Egy sebes mozdulattal a tálalószekrényénél termett, és fölkapott róla egy újságot.

– Az *Evening Standard* február 19-iszáma. A két nappal ezelőtti. *Valaki* idehozta ezt a hírlapot, Mrs. Davis.

– Ez aztán különös. – Molly elrévedt, néhány emlékfoszlány kavargott a fejében. – Vajon honnan kerülhetett ide ez az újság?

– Nem ítélné meg az embereket a látszat alapján, Mrs. Davis. Lényegében semmit sem tud azokról, akiket beengedett a házába. – S még azt is megkérdezte: – Jól látom, hogy ön és Mr. Davis újak a panzióüzemeltetés terén?

– Igen, azok vagyunk – ismerte el Molly. Hirtelenében éretlennek, bolondosnak és gyerekesnek érezte magát.

– Netalántán nem is olyan régóta házasok?

– Éppen egy éve – Molly halványan elmosolyodott. – Egészen váratlanul történt.

– Szerelem első látásra – mondta Trotter felügyelő barátságosan.

Molly úgy érezte, képtelen rendreutasítani.

– Igen – válaszolt, és még jobban megoldódott a nyelve: – Csak két hete ismertük egymást.

Visszagondolt arra a bizonyos tizennégy napra, együtt járásuk szélvészszerűen tomboló kezdetére. Nem voltak kétségeik – mindketten tudták. Ebben a nyugtalanító, idegborzoló világban fölfedezték egymásban a csodát. Halvány mosoly jelent meg a szája szögletében.

Visszatért a jelenbe, ahol Trotter őrmester elnézően tekintett rá.

– A férje nem erről a környékről származik, ugye?

– Nem – mondta Molly bizonytalanul. – Lincolnshire-be való.

Oly keveset tudott Giles gyermekkoráról és nevelkedéséről. Szülei meghaltak, és mindig is kerülte, hogy beszélnie kelljen a kezdetekről. Molly úgy képzelte, boldogtalan gyermekora lehetett.

– Mindketten igen fiatalok ahhoz, ha mondhatok ilyet, hogy egy ilyesfajta helyet működtessenek – mondta Trotter őrmester.

– Ó, nem is tudom. Én huszonkettő vagyok és...

Félbehagyta a mondatot, mert kinyílt az ajtó, és bejött Giles.

– Minden elő van készítve. Nagy vonalakban elmondtam nekik, miről van szó – közölte. – Remélem, ezzel rendben is lesz, ugye, őrmester?

– Időt takarítunk meg vele. Készen van, Mrs. Davis?

belépett a könyvtárszobába.

A legmagasabb és legrikácsolóbb Christopher Wrené volt, aki kijelentette, hogy ez annyira, de annyira érdekes, és egy szemhunyásnyit se fog aludni az éjjel, s hogy kérem, kérem, megtudhatnánk minden véres részletet?

Ezt Mrs. Boyle egyfajta nagybögő kísérettel egészítette ki:

– Szégyen, gyalázat – a hozzáértés tökéletes hiánya. A rendőrségnek nincs joga hagyni, hogy gyilkosok ögyelegjenek a környéken.

Mr. Paravicini ékesszólása jobbára a mutogatásra korlátozódott. Gesztusai kifejezőbbek voltak szavainál, melyeket Mrs. Boyle kontrabasszusa nyomott el. Metcalf őrnagy időnként staccato-vakkantásokkal járult hozzá mindehhez. Ő a tények iránt érdeklődött.

Trotter várt egy-két percet, majd egy roppant határozott mozdulattal föltartotta a kezét, és bármilyen meglepő, csönd lett.

– Köszönöm – mondta. – Na már most, Mr. Davis fölvázolta önöknek, hogy miért is vagyok itt. Egy dolgot szeretnék megtudni, egyetlenegy, de azt viszont gyorsan.

Melyikőjüknek van köze a Longridge-Farmesethez?

A csöndet semmi nem törte meg. Négy üres tekintet szegeződött Trotter őrmesterre. A néhány perccel ezelőtti indulatok – izgatottság, fölháborodottság, hisztéria, érdeklődés – úgy tűntek el, ahogy a szivacs törli le a krétanyomokat a tábláról.

Trotter őrmester tovább beszélt, egyre sürgetőbben:

– Kérem, értsenek meg. Okunk van feltételezni, hogy

egyvalaki önök közül veszélyben van – halálos veszélyben.

Megkell tudnom, melyikőjük az!

Változatlanul nem szólalt és nem mozdult meg senki.

Trotter hangjába valami ingerültségféle vegyült.

– Nos, jó – akkor egyenként kérdezem ki önöket. Mr. Paravicini?

Erőtlen mosoly futott át Paravicini arcán. Tiltakozása jeléül idegenes mozdulattal fölemelte a kezét.

– De hát én errefelé nem vagyok ismerős, felügyelő. Én semmit, de semmit nem tudok az elmúlt évek helyi ügyleteiről. Trotter nem vesztegette tovább az időt:

– Mrs. Boyle? – förmedt rá.

– Valójában nem látom be miért – úgy értem – miért kellene *nekem* bármiféle kapcsolatban lennem ezzel a lesújtó dologgal.

– Mr. Wren?

Christopher sipító hangján válaszolt:

– Még csak gyerek voltam abban az időben. Arra sem emlékszem, hogy hallottam volna róla.

– Metcalf őrnagy?

Az őrnagy rávágta:

– Olvastam róla az újságokban. Akkoriban Edinburghban állomásoztam.

– Ez minden, amit elmondhatnak? Megint csönd.

Trotter ajkát fölbőszült sóhaj hagyta el.- Ha valamelyikőjüket meggyilkolják – mondta –, csak magára vethet. – Sarkon fordult és kiment a szobából

IV

1

– Kedveseim – mondta Christopher. – Milyen könnyfacsaró! – S még hozzátette: – Nagyon jóképű, ugye? Igazán csodálom a rendőrséget. Olyan kemények és könyörtelenek. Ez az egész dolog annyira izgalmas. „Három vak egér.” Hogy is van a dallama?

Halkan füttyülni kezdte. Molly önkéntelenül rákiáltott:

– Ne!

A férfi hirtelen megpördült és ránevetett:

– De drágám – kezdte –, ez az én szignálom. Eddig még sosem néztek gyilkosnak, és én ezt iszonyúan élvezem!

– Érzélgős számárság – mondta Mrs.Boyle. – Egy szavát sem hiszem el.

Christopher halvány szemében pajkos rosszaság villódzott:

– Várja csak ki, Mrs. Boyle – lehalkította a hangját –, amíg maga mögé settenkedem és megérzi a kezemet a nyaka körül.

Molly összerázkódott.

Giles mérgesen megszólalt:

– Megrémíti a feleségemet, Wren. Amúgy is, átkozottul ócska vicc.

– Ez az ügy nem tréfadolog – közölte Metcalf.

– Ó, dehogyisnem – mondta Christopher. Éppen hogy az – egy elmebeteg tréfája. Ettől olyan elbűvölően *kísérteties*.

Körbejáratta a tekintetét rajtuk, és megint nevetett:

– Ha látnák, milyen arcot vágnak – mondta.

Aztán kisietett a szobából.

2

Elsőként Mrs. Boyle tért magához.

– Ritka faragatlan és gyenge idegzetű férfi – mondta. – Alighanem lelkiismereti okokból megtagadta a katonai szolgálatot.

– Azt meséli, egy légitámadás alkalmával negyvennyolc órán át be volt temetve, mielőtt kiásták – mondta Metcalf őrnagy. – Ez kétségkívül nagyon sok mindent megmagyaráz.

– Az emberek rengeteg kifogást találnak arra, hogy miért nem tudnak uralkodni az idegeiken – jegyezte meg élesen a nő. – Biztos vagyok benne, hogy én is ugyanannyi mindent éltem át a háborúban, mint bárki más, és az én idegeim rendben vannak.

– Talán jobb is, Mrs. Boyle – mondta Metcalf.

– Ezt meg hogy érti?

Metcalf őrnagy azt mondta csöndesen:

– Úgy tudom, ön ennek a körzetnek a szállásmestereként működött 1940-ben, Mrs. Boyle. – Mollyra nézett, aki megfontoltan bólintott. – Így van, ugye?

Mrs. Boyle elvörösödött mérgében.- Na és, akkor mi van?

– kérdezte.Metcalf szigorúan folytatta:

– A felelősség önt terheli azért, hogy három gyermeket küldött a Longridge-farmra.

– De igazán, Metcalf őrnagy, nem értem, milyen alapon vonhatnak engem felelősségre a törtétekért. A farmon élő emberek nagyon kedvesnek látszottak, és alig várták, hogy

megkapják a gyerekeket. Nem látom be, hogy hibás lettem volna bármiben – vagy hogy miért vonhatnak engem felelősségre... – megbicsaklott a hangja.

Giles szemrehányóan megkérdezte tőle:

– Miért nem mondta ezt el Trotter őrmesternek?

– Nem tartozik a rendőrségre – rivallt rá Mrs. Boyle. – Tudok én vigyázni magamra.

Metcalf őrnagy higgadtan figyelmeztette:- Jobban teszi, ha nyitva tartja a szemét. Aztán ő is elhagyta a szobát.

Molly azt mormogta:

– Hát persze hogy maga volt a szállásmester. Emlékszem rá.

– Molly, te tudtad? – Giles rábámult.

– A magáé volt az a nagy ház a legelő mellett, igaz?

– Rekvirálták – mondta Mrs. Boyle. – És teljesen földúlták – tette hozzá keserűen. – *Romba döntötték.*

Méltánytalanság.

Ekkor Mr. Paravicini alig hallhatóan nevetni kezdett. Majd hátravetette a fejét, és fékevesztetten kacagott.

– Meg kell bocsátaniuk nekem – zihálta. – Valóban, annyira szórakoztatónak találom ezt az egészet. Jól mulatok – igen, rendkívül jól.

Ebben a pillanatban Trotter őrmester visszatért a szobába. Rosszallóan pillantott Mr. Paravicinire.

– Örülök neki – mondta gúnyosan –, hogy mindenki viccesnek tartja a dolgot.

– Bocsásson meg, drága felügyelő. Kérem, bocsásson meg. Semmibe vettem az ön rendkívül komoly figyelmeztetését.

Trotter őrmester vállat vont:

– Megtettem minden tőlem telhetőt, hogy közöljem a tényállást – mondta. – És nem vagyok felügyelő. Csupán őrmester vagyok. Szeretném használni a telefont, Mrs. Davis.

– Meghunyázkodom – mondta Mr. Paravicini. – Eloldalgok.

Távolról sem oldalogva, hanem azzal a könnyed és friss járással hagyta el a szobát, ami korábban Mollynak is föltűnt.

– Fura figura – jegyezte meg Giles.

– Bűnöző típus – mondta Trotter. – Egy szemernyit sem bízom meg benne.

– Ó – mondta Molly. – Azt hiszi ő – de hát ő túlságosan öreg... Vagy egyáltalán nem is öreg? Arcfestéket használ – elég sokat. És a járása is fiatalos. Lehet, hogy azért sminkeli magát, hogy öregnek *látsszék*. Trotter őrmester, úgy gondolja...

Trotter őrmester mogorván leintette:

– Haszontalan spekulációkkal semmire se megyünk, Mrs. Davis – mondta.

– Jelentést kell tennem Hogben főfelügyelőnek. Átment a szoba másik felébe a telefonhoz.

– Az nem fog menni – közölte Molly. – A telefon süket.

– Micsoda? – Trotter hirtelen megfordult.

Az az erős riadalom, ami a hangjából hallatszott, mindannyiukra nagy hatást gyakorolt.

– Süket? Mióta?

– Metcalf őrnagy éppen az előtt próbált telefonálni, mielőtt

ön megérkezett.

– Nyilván azt megelőzően kifogástalanul működött.

Megkapták Hogben főfelügyelő üzenetét?

– Igen. Gondolom, a telefondrót – úgy tíz óra tájt – leszakadt a hó miatt.

Ám Trotter változatlanul komor képet vágott. – Elképzelhető – mondta –, hogy...elvágták.

Molly elámult.

– Úgy gondolja?

– Megyek, és megbizonyosodom róla. Kirohant a szobából. Giles tétovázott egy kicsit, majd utánament.

Molly fölkiáltott:

– Édes istenem! Mindjárt ebédidő van, muszáj haladnom a főzéssel – különben nem lesz mit ennünk.

Miután kiszaladt a hallból, Mrs. Boyle ezt puszogta:

– Gyakorlatlan csitri! Micsoda hely. Ezért én nem fizetek heti hét guinea-t.

3

Trotter őrmester lehajolt, követte a vezetékeket.

– Van másik készülékük? – kérdezte Gilestől.

– Igen, fönt, a hálósobánkban. Fölmenjek, és megnézzem?

– Ha lenne olyan szíves.

Trotter kinyitotta az ablakot, s hogy megvizsgálhassa, lesöpörte a párkányról a havat. Giles fölloholt a lépcsőn.

4

Mr. Paravicini a nagy szalonban tartózkodott. Odament

a hangversenyzongorához és felnyitotta. Leült a zongoraszékre, és finoman, egy ujjal elpötyögött egy dallamot.

Három vak egér

Nézd csak, hogy szalad...

5

Christopher Wren a hálósobájában időzött. Élénken fütörészve járkált föl-alá. A füttyszó egyszeriben akadozóvá vált, majd elhalt. A férfi leült az ágy szélére. Kezébe temette az arcát és zokogni kezdett. Gyerekesen azt motyogta:

– Nem bírom tovább.

Aztán megváltozott a viselkedése. Fölállt, kihúzta magát.

– De bírom – mondta. – Végig kell csinálnom.

6

Giles a telefontól állt Mollyval közös hálósobájukban. Lehajolt a szegélyléchez. Molly egyik pár kesztyűje hevert mellette. Fölvette. Egy rózsaszínű buszjegy esett ki belőle. Giles ott állt, és nézte, ahogy lehullik a földre. Amíg ezt figyelte, az arckifejezése megváltozott. Mintha egy másik ember lett volna, aki, mint egy álomban, odabotorkált az ajtóhoz, kinyitotta, és megállt egy percre, hogy kikémleljen a folyosóra, a lépcső felé.

7

Molly elkészült a krumplival, beleszórta a serpenyőbe,

és rárakta a tűzre. Vetett egy pillantást a sütőre. Minden elő volt készítve, s a terv szerint haladt.

A konyhaasztalon az *Euening Standard* két nappal korábbi száma feküdt. Amikor meglátta, összevonta a szemöldökét. Bárcsak vissza tudna rá *emlékezni*...

Kezébe temette az arcát.

– Ó, nem – mondta Molly. – Ó, *nem!*

Lassan leeresztette a kezét. Akárha idegen helyen lett volna, úgy tekintett körbe a tágas konyhában, mely melegséget és nyugalmat árasztott, s a készülő ételek ínycsiklandó illata járta át.

– Ó, *nem* – ismételte elhaló hangon.

Oly tétován közeledett a hall ajtajához, akár egy alvajáró. Benyitott. Néma volt a ház, csupáncsak egy valaki füttyült.

Azt a bizonyos dallamot...

Molly megborzongott és visszaszaladt. Néhány percet várt, aztán még egyszer végigpillantott jól megszokott konyháján. Igen, minden rendben van, s megy a maga útján. Újból megindult a konyhaajtó felé.

8

Metcalf őrnagy csöndesen lebaktatott a lépcsőn a hallba. Várt még egy rövid ideig, majd kinyitotta a lépcső alatti nagy szekrényt, és belenézett. Nyugodtnak tűnt minden. Senki nem volt a közelben. Éppen ez volt a megfelelő alkalom arra, hogy véghezvigye, amit eltervezett...

Mrs. Boyle a könyvtárszobában ingerülten tekergette a rádió gombját.

Az első kísérlete nyomán a gyermekversek eredetéről és fontosságáról szóló fejtegetésbe csöppent. Erre aztán végképp nem volt kíváncsi. Türelmetlenül továbbkeresgélt, ekkor egy kulturált hang arról tájékoztatta: „A félelem lélektanát alapjaiban kell megértenünk. Mondjuk, egyedül vagyunk egy szobában. Mögöttünk észrevétlenül kinyílik egy ajtó...”

Kinyílt egy ajtó.

Mrs. Boyle hevesen föl pattant, és hirtelen megfordult.

– Ó, maga az – mondta megkönnyebbülten.- Csupa bárgyú műsort adnak. Semmi olyat nem találok, amit érdemes volna hallgatni.

– Én nem törődnék a rádióhallgatással, Mrs. Boyle.

Mrs. Boyle felhorkant:

– Mi mást tudnék itt csinálni? – kérdezte.- Összezárva egy potenciális gyilkossal – nem mintha egy pillanatra is elhinném ezt a hatásvadász mesét...

– Nem, Mrs. Boyle?

– Miért... mire céloz ezzel?

Az esőkabát öve oly váratlanul csusszant a nyaka köré, hogy föl sem fogta, mi történik. Valaki nagyobb hangerőre állította a rádiót. A nagy tudású előadó a félelem lélektanáról szóló megállapításai ordították tele a szobát, elnyomván ezzel a Mrs. Boyle haláltusájával együtt járó esetleges zajokat.

De nemigen voltak ilyesfajta zajok.

A gyilkos nagyon is értette a dolgát.

V

1

Mindannyian a konyhában zsúfolódtak össze. A gáztűzhelyen vígan rotyogott a krumpli. A rostélyos és a vesepástétom sütőből kiáramló illata nyálcsorgatóbb volt, mint valaha.

Négy megrendült ember meredt egymásra, az ötödik, Molly, holtsápadt volt, reszketett, s egy pohár whiskyt kortyolgatott, amit a hatodik, Trotter őrmesterpróbált belediktálni.

Maga Trotter őrmester merev és mérges arccal nézett végig az összegyűlteken. Mindössze tíz perc telt el azóta, hogy Molly halálra vált sikolyára ő és a többiek betódultak a könyvtárszobába.

– Éppen az előtt ölhatték meg, mielőtt rátalált, Mrs. Davis – mondta. – Biztos benne, hogy senkit nem látott vagy hallott, amikor keresztülment a hallon?

– Valaki füttyült – válaszolta Molly erőtlenül. – De az korábban volt. Azt hiszem – nem vagyok biztos benne hallottam, hogy becsukódik egy ajtó – diszkrétén, valahol –, amint bementem... amint bementem a könyvtárszobába.

– Melyik ajtó?

– Nem tudom.

– Gondolkozzon, Mrs. Davis – próbálja meg *gondolkozni* –, fönt, lent... jobbra, balra?

– Már mondtam, *nem tudom* – sópánkodott Molly. – Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán hallottam valamit.

– Nem hagyná abba a gyötrését? – fakadt ki Giles dühösen. – Nem látja, hogy teljesen kikészült?

– Egy gyilkosság felderítésén dolgozom, Mr.Davis, – ezer bocsánat –, Davis *parancsnok*.

– Nem használom a katonai rangomat, őrmester.

– Vagy úgy, uram.

Trotter szünetet tartott, úgy, mint aki érzékeny pontra tapintott.

– Amint mondtam, egy gyilkosság felderítésén dolgozom. Egészen mostanáig senki nem vette komolyan ezt a dolgot. Mrs. Boyle sem. Elhallgatta előlem az információit. Önök mindannyian ezt teszik. Nos, Mrs. Boyle halott. Hacsak nem hatolunk az ügy mélyére – éspedig hamar –, figyelmeztetem önöket, újabb haláleset történhet.

– Újabb? Képtelenség. Miért?

– Mert – mondta Trotter őrmester zordan – három vak egérke volt.

Giles kétkedően így szólt:

– Mindegyikre jut egy gyilkosság? Akkor kapcsolatnak kell lenni – úgy értem, valaki másnak is kapcsolatban kell lennie az esettel.

– Valóban.

– De miért *itt* történne még egy gyilkosság?

– Azért, mert csak két cím szerepelt a jegyzetfüzetben. A Culver Street 74-ben csak egy lehetséges áldozat lakott. Meghalt. Ám a Monkswell-udvarházban nagyobb a

választék.

– Képtelenség, Trotter. Az már olyannyira hihetetlen véletlen egybeesés lenne, hogy *két embert* is idevezérelt a sors azok közül, akik benne voltak a Longridge-farmügyben.

– Az adott körülmények között, nem lenne igazán véletlen egybeesés. Gondolja át, Mr. Davis. – A többiek felé fordult:

– Megkaptam a beszámolóikat arról, hogy hol voltak, amikor Mrs. Boyle-t megölték. Ellenőrizném őket. Ön, Mr. Wren, a szobájában tartózkodott, amikor meghallotta Mrs. Davis sikoltását?

– Igen, őrmester.

– Mr. Davis, ön fönt volt a hálósobájukban, és éppen a másik készüléket vizsgálta meg?

– Igen – válaszolta Giles.

– Mr. Paravicini valami dallamot zongorázott a szalonban. Ha már itt tartunk, hogyhogy senki nem hallotta önt, Mr. Paravicini?

– Nagyon-nagyon halkán játszottam, őrmester, csupán egy ujjal.

– Melyik is volt az a dallam?

– A „Három vak egér”. – Elmosolyodott. – Ugyanaz, amit Mr. Wren fönt füttyölt. Az, amelyik ott motoszkál mindannyiunk fejében.

– Iszonyatos dallam – mondta Molly.

– És mi a helyzet a telefondróttal? – érdeklődött Metcalf. – Szándékosan vágta el?

– Igen, Metcalf őrnagy. Kint, az étkező-ablaknál vágta ki belőle egy darabot – pont akkor fedeztem föl a szakadást,

amikor Mrs. Davis sikoltott.

– Hiszen ez örület. Hogy is remélheti, hogy megúszhatja?

Az őrmester alaposan végigmérte.

– Talán, nem is igazán foglalkozik vele – mondta. – Vagy ő is egészen biztos abban, hogy jóval okosabb nálunk. A gyilkosok hajlamosak az ilyesmire. – S még hozzáfűzte: – Tudja, a kiképzésünk során résztveszünk pszichológiai tanfolyamon. A skizofrének mentalitása roppant érdekes.

– Mellőzhetnék a bonyolult szavakat? – mondta Giles.

– Hogyne, Mr. Davis. E pillanatban két egyszerű szó foglalkoztat bennünket. Az egyik a „gyilkosság”, a másik pedig a „veszély”. Ezekre kellene összpontosítanunk. Akkor hát, Metcalf őrnagy, hadd legyenek tökéletesen tisztában a hadműveleteivel. Azt mondja, a *pincében* volt. Miért?

– Széjjelnéztem – felelte az őrnagy. – Belekukkantottam a lépcső alatt álló szekrénybe, és akkor észrevettem benne egy ajtót, kinyitottam, és megláttam egy lépcsősort, és lementem. Szép pincéjük van – mondta Gilesnak. – Azt mondanám, egy hajdani monostor kriptája.

– Most nem végzünk régészeti kutatásokat, Metcalf őrnagy. Egy gyilkosság ügyében nyomozunk. Ide figyelne egy percre, Mrs. Davis? Nyitva hagyom a konyhaajtót. – Kiment. Alig hallható nyikorgás közepette becsukódott egy ajtó. – Ez volt az, amit hallott, Mrs. Davis? – kérdezte, miközben ismét megjelent a nyitott ajtóban.

– Óöö... igen, úgy hangzik.

– A lépcső alatti szekrény volt. Lehetséges, tudja, hogy a gyilkos, miután megölte Mrs. Boyle-t, a hallon át menekült. Meghallotta, amint ön kijön a konyhából, bebújt a

szekrénybe, és behúzta maga után az ajtót.

– Akkor viszont ott lesznek az ujjlenyomatai a szekrény belsejében – kiáltotta Christopher.

– Az enyémeik már ott vannak – mondta Metcalf őrnagy.

– Ott bizony – szólt Trotter őrmester. – Ám mindegyre kielégítő magyarázatunk van, ugyebár? – tette hozzá mézesmázosan.

– Na, ide figyeljen, őrmester – mondta Giles –, minden kétséget kizáróan magát bízták meg ezzel az üggyel. De ez az én házam, ezért bizonyos fokig felelősnek érzem magam a benne lakó emberekért. Nem kellene óvintézkedéseket tennünk?

– Úgy mint, Mr. Davis?

– Nos, őszintén szólva, azt a személyt kellene elzárni, akiről egész nyilvánvalóan sejthető, hogy ő a legfőbb gyanúsított. Egyenesen Christopher Wren szemébe nézett.

2

Christopher Wren előreugrott, felemelte hangját, mely ettől még sipitóbbá és hisztérikusabbá vált:

– Nem igaz! Nem igaz! Mind ellenem vannak. Mindig mindenki ellenem van. Hamis vádak alapján fognak elítélni. Ez üldözés... üldözés...

– Lassan a testtel, fiam – mondta Metcalf őrnagy.

– Minden rendben van, Chris. – Molly előrejött. Rátette a kezét a férfi karjára. – Senki nincs maga ellen. Mondja neki, hogy minden rendben van – kérte Trotter őrmestert.

– Nem ítélünk el senkit hamis vádak alapján – közölte Trotter őrmester.

- Mondja meg neki, hogy nem fogja letartóztatni.
- Nem áll szándékomban senkit letartóztatni. Ahhoz bizonyítékra volna szükségem. Jelenleg nincs bizonyíték a kezemben.

Giles fölkiáltott:

– Azt hiszem, megbolondultál, Molly. És maga is, őrmester. Csak egy személy van, akire illik a leírás, és...

– Várj csak, Giles, várj – szakította félbe Molly. – Ó, maradj már csöndben. Trotter őrmester, beszélhetnék... beszélhetnék önnel egy percet?

– Maradok – jelentette ki Giles.

– Nem, Giles, te is menj ki, légy szíves. Giles arca elsötétült, akár vihar előtt az ég.

– Nem tudom, mi ütött beléd, Molly – mondta.

Követvén a többieket, kiment a szobából, és becsapta az ajtót maga után.

– Igen, Mrs. Davis, miről van szó?

– Trotter őrmester, amikor beszámolt nekünk a Longridge-farm ügyről, úgy tűnt, azt gondolja, hogy az idősebbik fiú... felelős az egészért. De ugye, nem *tudja*?

– Tökéletesen így van, Mrs. Davis. Ám a lelki kiegyensúlyozatlanság, a hadseregből való dezertálás, a labilis idegrendszer, valamint az elmeorvos jelentése miatt nagy a valószínűsége.

– Ó, tudom, és ezért látszólag Minden jel arra mutat, hogy Christopher az. Én akkor sem hiszem, hogy *csakugyan* ő volna. Kell lenniük egyéb... eshetőségeknek is. Annak a három gyereknek nincsenek rokonai – szülei például?

– De igen. Az anya meghalt. Viszont az apa külföldön teljesített szolgálatot.

– Akkor hát, mi van vele? Ő hol van most?

– Erről nincs információnk. Tavaly kapta meg a leszerelési papírját.

– Márpedig ha a fiú gyenge idegzetű, akkor előfordulhat, hogy az apja is az.- Ez így van.

– Tehát a gyilkos akár középkorú vagy öreg is lehet. Emlékszem, amikor közöltem Metcalf őrnaggyal, hogy a rendőrség telefonált, rettenetesen földúlt lett. Tényleg.

Trotter őrmester higgadtan azt mondta:

– Kérem, higgyen nekem, Mrs. Davis, már a kezdet kezdetétől minden eshetőséget számításba vettem – legyen szó a fiúról, Jimről, az apáról, vagy akár a lánytestvéréről. *Lehetséges*, tudja, hogy nő volt. Nem néztem utána mindennek. Még ha a szívem mélyén biztosan is érzem, tudni, nem tudhatom – egyelőre. Igazán nehéz bármiről vagy bárkiről értesüléseket szerezni, kiváltképp a mai világban. Meglepődne, miket tapasztalunk rendőrségi munkánk során. A házasságokkal kapcsolatban megkülönösen. Elhamarkodott házasságok – háborús házasságok. Mindenféle háttér nélkül, érti. Nem találkoznak a szülőkkel vagy a rokonokkal. Az emberek megbíznak egymás szavában. A fickó azt állítja magáról, hogy vadászpilóta, vagy gyalogsági őrnagy – a lány fenntartás nélkül elhiszi neki. Néha egy-két évig föl sem tűnik neki, hogy a férje egy szökésben lévő, nő és családos banktisztviselő, vagy egy dezertőr.

Tartott egy kis szünetet, majd továbbfolytatta:

– Jól tudom, hogy mi jár a fejében, Mrs. Davis. Csupán egy dolgot mondhatok önnek. A *gyilkos jól szórakozik*. Ez az egyetlen, amiben biztos vagyok.
És elindult az ajtó felé.

3

Molly szálfaegyenesen, mozdulatlanul állt, arcát sötét pír égette. Néhány percig ebben a dermedt pózban maradt, majd elindult a tűzhely irányába, letérdelt, és kitérte a sütő ajtaját. Jól ismert, étvágygerjesztő illat szállingózott felé. Földerült. Mintha csak egy hirtelen szellő visszaröpítette volna a mindennapi teendők kedves, megszokott világába. Főzés, a háztartás vezetése, a lakás rendben tartása – az élet közönséges, szürke velejárói.

Így van ez időtlen idők óta, az asszonyok főznek a párjukra. A veszélyes, mi több, örült világ tovatűnt. Asszony a konyhában: egyet jelent a biztonsággal – öröktől fogva. Kinyílt a konyhaajtó. Odafordította a fejét – Christopher Wren lépett be. Kissé lihegett.

– Drágám – mondta. – *Micsoda* kalamajka! Valaki ellopta az őrmester silécét!

– Az őrmester silécét? De miért tenne bárki is ilyet?

– El se tudom képzelni. Úgy értem, ha az őrmester elhatározná, hogy távozik, és itt hagy bennünket, azt gondolnám, egyes-egyedül a gyilkos örvendezne neki igazán. Mármint, ennek nincs *értelme*, nemde?

– Giles bepakolta a lépcső alatti szekrénybe.

– Akárhogy is, most nincs ott. Rejtélyes, igaz? – Vidáman

kacagott. – Az őrmester iszonyúan dühös miatta. Harapós, mint a kutya. Az imént nekirontott szegény Metcalf őrnagynak. Az öregfiú köti az ebet a karóhoz, hogy nem figyelte meg, ott voltak-e vagy sem, amikor éppen Mrs. Boyle meggyilkolása előtt belenézett a szekrénybe. Trotter állítja, hogy észre kellett vennie. Ha engem kérdez – Christopher lehalkította a hangját és előrehajolt –, Trotter őrmesternek kezd elmenni a kedve ettől a dologtól.

– Ezzel mindannyian így vagyunk – mondta Molly.

– Én nem. Rám kifejezetten serkentőleg hat. Annyira pompásan valószerűtlen az egész.

Molly szemrehányóan megjegyezte:

– Nem mondana ilyet, ha... ha maga találta volna meg. Mrs. Boyle-t, úgy értem. Állandóan eszembe jut, nem tudom kiverni a fejemből. Az arca... püffedt és szederjes...

Vacogott. Christopher odament hozzá. Vállára tette a kezét.

– Tudom. Idióta vagyok. Ne haragudjon. Nem akartam.

Mollyt a sírás fojtogatta.

– Az előbb, úgy tűnt, minden rendben van – a főzés... a konyha – zavarosan, összefüggéstelenül beszélt. – És akkor váratlanul... megint minden visszatért – akár egy rémálom.

Furcsa kifejezés ült Christopher Wren arcán, amint ott állt és lenézett Molly lehajtott fejére.

– Értem – mondta. – Értem. – Arrébb ment. – Hát, jobb lesz, ha eltakarodom, és nem tartom föl.

Mikor megfogta az ajtó gombját, Molly fölajdult:

– Ne menjen el!

A férfi megfordult, és kérdően tekintett rá. Aztán lassan visszajött.

– Komolyan gondolja?

– Mit?

– Biztosan nem akarja, hogy elmenjek?

– Mondom, hogy nem. Nem akarok egyedül lenni. Félek az egyedüllétől.

Christopher leült az asztal mellé. Molly lehajolt a sütőhöz, egy ráccsal följebb rakta a pástétomot, becsukta a sütőajtót, aztán visszament hozzá.

– Ez roppant érdekes – mondta Christopher nyugodtan.

– Micsoda?

– Hogy nem fél velem kettesben maradni. Nem fél, ugye?

Megrázta a fejét.

– Nem, nem félek.

– Miért nem fél, Molly?

– Nem tudom... Nem félek.

– Pedig én vagyok az egyetlen személy, aki szóba jön. Egy gyilkos szerepel a listán.

– Nem – mondta Molly. – Vannak... más eshetőségek is.

Épp az imént beszéltem ezekről Trotter őrmesterrel.

– És egyetértett magával?

– Nem mondott ellent – válaszolt lassan Molly.

Bizonyos szavak újra meg újra a fülébe csengtek.

Különösképpen az utolsó mondat: *Pontosan tudom, hogy*

mi jár a fejében, Mrs. Davis. De csakugyan tudta-e?

Létezik az, hogy tudta? Azt is mondta, hogy a gyilkos jól

szórakozik. Igaz ez?

Így szólt Christopherhez:

– *Maga* nem szórakozik kifejezetten jól, igaz? Annak ellenére, amiket az előbb mondott.

– Édes istenem, dehogy – mondta Christopher elrévedezve. – Milyen különösen hangzik.

– Ó, nem én mondtam, hanem Trotter őrmester. Gyűlölöm azt a férfit! Mindenféleképpen teletömi az ember fejét, olyan dolgokkal, amik nem is igazak – nem lehetnek igazak.

A tenyerét az arcához emelte, hogy eltakarja a szemét. Christopher egészen gyöngéden elhúzta a nő kezét.

– Ide figyeljen, Molly. Mi ez az egész?

Molly hagyta, hogy a férfi szelíd erőszakkal leültesse az asztal mellé. A modora immár nem volt sem hisztérikus, sem gyerekes.

– Mi a baj, Molly? – mondta.

Molly hosszasan fürkészte a férfit. S eltérően a tárgytól azt kérdezte tőle:

– Hány napja ismerem magát, Christopher? Kettő?

– Körülbelül. Nem gondolja, hogy bármennyire rövid is ez az idő, mégis olyan mintha régóta ismernénk egymást?

– De igen. Furcsa, ugye?

– Ó, nem is tudom. Valamiképpen rokonszenvezünk egymással. Talán, mert mind a ketten szerencsétlenül jártunk.

Nem kérdés volt ez. Kijelentés. Csakúgy kimondta. Molly nem is reagált rá. Ő is inkább kijelentette, semmint kérdezte:

– Ugye, igazából nem is Christopher Wren a neve.

– Nem.

– De miért...

– Választottam ezt a nevet? Ami azt illeti, elég hóbortos ötletnek látszott. Az iskolában Christopher Robinnak csúfoltak. Robin – Wren – képzettársítás volt, gondolom.

– Mi a valódi neve?

Christopher higgadtan válaszolt:

– Szerintem ne menjünk ebbe bele. Nem mondana semmit magának. Nem vagyok építész. Valójában katonaszökevény vagyok.

Egy pillanatra heves aggodalom tükröződött Molly szemében.

Róbert Gida.

Christopher észrevette ezt.

– Igen – mondta. – Csakúgy, mint a mi ismeretlen gyilkosunk. Megmondtam magának, én vagyok az egyetlen, aki megfelel a kívánalmaknak.

– Ne legyen ostoba – mondta Molly. – Mondtam már, nem hiszem, hogy maga a gyilkos. Folytassa – meséljen magáról. Mi készítette arra, hogy megszökjön – az idegei?

– Úgy érti a félelem? Meglepő módon nem. Nem féltem – azaz nem jobban, mint a többiek. Sőt, híres voltam arról, hogy milyen hidegvérrel viselem a golyózáport. Nem, egészen más volt az oka. Az anyám.

– Az anyja?

– Igen. Tudja, meghalt egy légitámadás során. Be volt temetve. Ki... ki kellett ásni. Nem tudom, mi ütött belém, amikor meghallottam a történetet. Gyanítom, hogy beleőrültem egy kicsit. Értse meg, azt hittem, ez *velem* esett meg. Úgy éreztem, sürgősen haza kell mennem és...

és ki kell ásnom magam... Nem tudom megmagyarázni – teljesen összekuszálódott minden. – Tenyerébe temette az arcát, és fojtott hangon beszélt tovább. – Hosszú időn át azon töprengtem, utána kutatok vagy saját magam után – nem tudtam eldönteni. Később, amikor kitisztult az agyam, már nem mertem visszamenni – vagy jelentkezni –, tudtam, hogy soha nem lennék képes megmagyarázni. Azóta nem vagyok – semmi sem.

Rábámult Mollyra, kisleány arcát beesetté tette a kétségbeesés.

– Nem szabad így éreznie – mondta Molly szelíden. – Maga képes rá, hogy újrakezdje.

– Egyáltalán képes arra bárki is?

– Hát persze – hiszen maga nagyon fiatal.

– Igen, de láthatja, a végét járom.

– Nem – mondta Molly. – Hogy járná már a végét, csak azt hiszi. Szerintem mindenki átéli legalább egyszer az életben azt az érzést, hogy itt a vég, s hogy nem bírja tovább.

– Maga már átélte, igaz, Molly? Biztosan átélte, ha így tud beszélni róla.

– Igen.

– És magával mi történt?

– Az, ami megannyi emberrel. Eljegyeztük egymást egy vadászpilótával – és megölték.

– Nem történt több is ennél?

– De, azt hiszem igen. Egyszer fiatalabb korban durva megrázkódtatás ért. Valami egészen kegyetlennel és állatiassal találtam szembe magam. Hajlamos voltam azt gondolni, hogy az élet úgy szörnyű, ahogy van. Amikor

Jacket megölték, ez is csak azt a hitet erősítette bennem, hogy az élet egészében véve erőszakos és gyarló.

– Tudom. És, ha jól sejtem – mondta Christopher, s közben Mollyt fürkészte –, ekkor tűnt föl Giles.

– Igen. – Látta az ajka körül táncoló lágy, majd hogyanem szégyenlős mosolyt. – Föltűnt Giles... és mindent jónak, biztonságosnak és boldognak éreztem – Giles!

A szája szögletéből tovarebbent a mosoly. Mintha még a hideg is kilelte volna.

– Mi a baj, Molly? Mi az, ami ennyire megrémíti? Mert *meg van rémülve*, ugye?

Molly bólintott.

– Valami, ami Gilesszal kapcsolatos? Azzal, amit mondott, vagy tett?

– Igazából nem Gilesről van szó. Hanem arról a félelmetes emberről!

– Milyen félelmetes emberről? – Christopher meglepődött.

– Paraviciniről? – Nem, nem. Trotter őrmesterről. – Trotter őrmesterről?

– Sugall egyes dolgokat... célozgat rájuk... szörnyű gondolatokat ébreszt bennem Gilesről – olyanokat, amik eddig meg sem fordultak a fejemben. Ó, gyűlölöm, gyűlölöm.

Christopher meglepetésében fölhúzta a szemöldökét, amint elmerengett a hallottakon.

– Giles? *Giles!* Hát persze, ő meg én nagyjából egyidősek vagyunk. Ugyan sokkal idősebbnek látszik nálam, mégsem hinném, hogy az is. Igen, Gilesra ugyanúgy illik a leírás. De ide figyeljen, Molly. Képtelenség ez az egész. Giles itt volt

magával azon a napon, amikor Londonban megölték azt az asszonyt.

Molly nem válaszolt.

Christopher élesen rápillantott.

– Nem volt itt?

Molly izgatottan beszélt, a szavak zavaros összevisszaságban törtek elő belőle:

– Egész álló nap úton volt... autóval...elment a megye másik végébe, valami dróthálóért, amit ott árultak – legalábbis ezt mondta... és én is ezt hittem – amíg... amíg...

– Amíg micsoda?

Molly odanyúlt az *Euening Standard*-ért, amely betérítette a konyhaasztal egy részét, és ujjával aláhúzta a dátumot.

Christopher odanézett, és így szólt:

– Két nappal ezelőtti londoni kiadás.

– Giles zsebében volt, amikor visszajött. Biztos... biztos, hogy Londonban járt.

Christopher nagy szemeket meresztett – először az újságra, aztán Mollyra. Füttyre csücsörítette a száját, ám azonmód megfékezte magát. Nem volna ildomos éppen most ezt a dallamot füttyülnie.

Nagyon óvatosan válogatta meg a szavait, és elkerülte Molly tekintetét, úgy mondta:

– Tulajdonképpen mennyit tud... Gilesről?

– Ne – könyörgött Molly. – Ne! Pontosan ezt mondta az a szörnyeteg Trotter is – vagy célozgatott rá. Hogy a nők sokszor nem is tudnak semmit arról az emberről, akihez férjhez mennek – különösképp a háborús időkben. Csak...

csak elfogadják azt, amit a férfi saját magáról állít.

– Ez szerintem nagyon is igaz.

– Ne mondja ezt maga is! Nem bírom elviselni. Pusztán azért, mert mindannyian ilyen földúlt állapotba kerültünk.

Elhinnénk... elhinnénk *bármilyen* elképesztő sugalmazást...

Ez nem igazság! Én...

Abbahagyta. Kinyílt a konyhaajtó.

Giles jött be. Meglehetősen mogorva volt a tekintete.

– Megzavartam valamit? – kérdezte.

Christopher fölugrott az asztal mellől.

– Éppen leckét veszek főzésből – mondta.

– Valóban? Na, ide figyeljen, Wren. A négy szemközti együttlét nem kifejezetten kívánatos mostanság. Maradjon kívül a konyhán, hallja?

– Ó, de biztosíthatom...

– Tartsa távol magát a feleségemtől, Wren. Ő nem lesz a következő áldozat.

– Pontosan ez az – mondta Christopher –, ami miatt aggódom.

Bár szavai jelentőségteljesek voltak, Giles ezt nyilvánvalóan nem vette észre. Egyedül az arcszíne vette föl a téglavörös még sötétebb árnyalatát.

– Az aggódás az én dolgom – mondta. – Tudok vigyázni a saját feleségemre. Takarodjon ki innen a pokolba.

Molly jól érthetően azt mondta:

– Kérem, menjen el, Christopher. Menjen.

Christopher elindult lassan az ajtó felé.

– Nem megyek messzire – mondta szavait, melyek ezúttal roppant egyértelmű jelentéssel bírtak, Mollyhoz intézve.

– Eltakarodna végre?

Christopher magas gyerekes hangon vihogott.

– Értettem, parancsnok – mondta. Becsukódott mögötte az ajtó. Giles nekitámadt Mollynak.

– Az isten szerelmére, Molly, elment az a *maradék* eszed is? Bezárkózol ide egy közveszélyes, örült gyilkossal?

– Nem ő a... – gyorsan helyesbített – nem örült. Egyébként is, résen vagyok. Tudok vigyázni magamra.

Giles bántóan nevetett.

– Mrs. Boyle is tudott.

– Ó, Giles, *ne*.

– Bocsáss meg, drágám. Úgy begurultam. Az a szánalmas gyerek. El sem tudom képzelni, mit látsz benne.

Molly vontatottan így szólt:

– Megsajnáltam.

– Megsajnáltaál egy féleszű gyilkost? Molly talányosan pillantott rá.

– Én egy féleszű gyilkost is meg tudok sajnálni – mondta.

– S az is, hogy Christophernek hívod. Mióta szólítjátok keresztnéven egymást?

– Ó, Giles, ne légy nevetséges. A mai világban mindenki keresztnéven szólítja a másikat. Tudod te is.

– Akár pár nap elteltével? De talán többről van szó. Talán már azelőtt is ismerted Mr. Christopher Wrent, az álépítészt, mielőtt idejött? Talán te tanácsoltad neki, hogy ide *kellene* jönnie? Talán ti főztétek ki ezt az egészet?

Molly rábámult.

– Giles, elvesztetted a józan eszed? Mi a csudára

célozgatok?

– Arra célozgatok, hogy Christopher Wren régi barátod, akihez annyira szoros szálak fűznek, hogy nem szeretnéd, ha tudnék róla.

– Giles, te megőrültél!

– Gondolom, kitartasz amellett, hogy nem láttad őt korábban. Elég furcsa, hogy pont egy ilyen isten háta mögötti helyre jön megszállni, nem?

– Furcsább volna annál, hogy ez a Metcalf őrnagy és... és Mrs. Boyle idevetődött?

– Igen, szerintem feltétlenül. Mindig azt olvastam ezekről a dűnnyögő dilinyósokról, hogy különleges vonzerőt gyakorolnak a nőkre. Úgy fest, ez igaz. Hogy ismerkedtél meg vele? Mióta tart?

– Tisztára nevetséges vagy, Giles. Sohanem láttam Christopher Wrent, amíg ide nem érkezett.

– Ezek szerint nem mentél föl Londonba két nappal ezelőtt, hogy megállapodjatok abban, hogy mint idegenek fogtok itt találkozni?

– Nagyon jól tudod, Giles, hogy hetek óta nem jártam Londonban.

– Nem? Érdekes. – Kihalászott a zsebéből egy fél pár szőrmebéléses kesztyűt, és odanyújtotta neki. – Ez az a kesztyű, amit tegnapelőtt viseltél, igaz? Aznap, amikor fönt voltam Sailhamben, hogy megvegyem a dróthálót.

– Aznap, amikor fönt voltál Sailhamben, hogy megvedd a dróthálót – mondta Molly, és le sem vette a szemét Gilesről.

– Igen, ezt a kesztyűt viseltem, amikor elmentem.

– Azt állítottad, a faluba mentél. Ha kizárólag oda mentél,

akkor mit keres ez ebben a kesztyűben?

S mintegy vádlólag odatartott elé egy rózsaszínű buszjegyet.

Egy másodpercre beállt a csönd.

– Londonba mentél – mondta Giles.

– Rendben – mondta Molly. Fölszegte az állát. – Londonba mentem.

– Hogy találkozz ezzel a Christopher Wren nevű fickóval.

– Nem, nem azért, hogy találkozzam Christopherrel.

– Akkor miért mentél?

– Most – mondta Molly – nem árulhatom el, Giles.

– Ez azt jelenti, hogy hagysz időt magadnak, hogy kitalálj egy jó kis történetet!

– Azt hiszem – mondta Molly –, utállak!

– Én nem utállak – mondta Giles megfontoltan. – De majdhogynem azt kívánom, bárcsak utálnálak. Egyszerűen úgy érzem... nem ismerlek többé – semmit sem tudok rólad.

– Ugyanezt érzem én is – mondta Molly.

– Nem vagy... nem vagy más, csak egy idegen. Egy férfi, aki hazudik nekem...

– Mikor hazudtam én neked?

Molly nevetett.

– Azt hiszed, elhittem a dróthálóról szólómesédet? *Te* is Londonban voltál azon a napon.

– Megláttál, ha jól sejtem – mondta Giles. – És nem bízol bennem eléggé...

– Bízni benned? Nem bízom senkiben – soha többé.

Egyikőjük sem vette észre, amikor halkan kinyílt a

konyhaajtó. Mr. Paravicini köhintett egyet.

– Szonyúán kínos – motyogta. – Remélem, fiatalok, nem mondanak olyat, amit később megbánnának. Az ilyesfajta szerelmi civódások során hajlamos rá az ember.

– Szerelmi civódások – ismételte gúnyosan Giles. – Ez jó.

– Úgy is van, úgy is van – mondta Mr. Paravicini. – Pontosan tudom, mit érez. Magam is átmentem mindezen, amikor fiatalabb voltam. Azért jöttem azonban, hogy közöljem, ez a felügyelőféle feltétlenül ragaszkodik hozzá, hogy mindannyian menjünk a szalonba. Úgy látszik, van egy ötlete. – Mr. Paravicini óvatosan kacarászott. – A rendőrség nyomon van – igen, ezt gyakran hallani. De hogy van egy *ötlete*? Ebben erősen kételkedem. Vitathatatlan, hogy buzgó és lelkiismeretes rendőr ez ami Trotter őrmesterünk, mégsem gondolnám, hogy túl sok ésszel áldotta volna meg az ég.

– Menj, Giles – szólt Molly. – Nekem a főzéssel kell törődnöm. Trotter őrmester nélkülem is boldogul.

– Ha már a főzésnél tartunk – mondta Mr. Paravicini, és fürgén átszökdécselt akonyha másik végébe, Molly mellé –, kóstolták már a csirkemájat libamájpürével vastagon megkent piritóson, francia mustárral megbolondított, egészen vékonyka szelet angol szalonnával?

– Manapság nemigen látni túl sok libamájat – jegyezte meg Giles. – Gyerünk, Paravicini.

– Itt maradhatok, hogy segédkezzem önnek, drága hölgy?

– Maga velem jön a szalonba, Paravicini – jelentette ki Giles.

Mr. Paravicini halkán kuncogott.

– A férje félti magát. Teljesen természetes. Nem tetszik neki az ötlet, hogy egyedül hagyja önt velem. A szadista hajlamaim miatt félti – nem az alantas ösztöneim miatt. Engedek az erőszaknak. – Elegánsan meghajolt, és csókot lehelt az ujjvégeire.

Molly kényelmetlenül érezte magát – így szólt:

– Ó, Mr. Paravicini, biztos vagyok benne... – Mr. Paravicini megrázta a fejét. Szavait Gileshez intézte:

– Ön roppant bölcs, fiatalember. Nem *kockáztat*. Be tudom-e bizonyítani önnek – vagy akár a felügyelőnek –, hogy nem vagyok mániákus gyilkos? Nem, nem tudom. Igen nehéz dolog valaminek a tagadását bizonyítani.

Derűsen dudorászott.

Molly összerezett.

– Kérem, Mr. Paravicini... ne ezt a borzalmas dallamot.

– „Három vak egér” – tényleg az volt! A dallama belemászott a fülembe. Most jövök rá, milyen hátborzongató versike is ez. Egyáltalában nem kedves versike. Talán már önöknek is föltűnt? Vérbeli angol rigmus – az idillikus, brutális angol vidékről. „*Levágta késsel a farkukat, ám.*” Persze egy gyermeknek tetszene – tudnék mesélni a gyermekekről...

– Kérem, ne – mondta Molly erőtlenül. – Szerintem maga éppolyan brutális. – Hangja hisztérikussá vált. – Nevetgél és mosolyog – úgy játszik velem, mint macska az egérrel... igen, pont úgy...

Nevetésben tört ki.

– Nyugalom, Molly – mondta Giles. – Gyere, bemegyünk

mindannyian a szalonba. Trotter már egyre türelmetlenebb. Ne törődj a főzéssel. A gyilkosság fontosabb, mint az evés. – Nem hiszem, hogy egyet tudok érteni önnel – mondta Mr. Paravicini, aki apró, pipiskedő lépésekkel haladt mögöttük. „A halálraítélt bőséges reggelit fogyasztott” – ahogy mondani szokták.

4

Giles haragosan nézett Christopher Wrenre, aki a hallban csatlakozott hozzájuk. Gyors, aggódó pillantást vetett Mollyra, ám az a fejét fölcszegve, egyenesen előrenézve lépdelt. Akár egy körmenet, úgy vonultak be a szalonba. Parányi sasszéival Mr. Paravicini volt a sereghajtó.

Trotter őrmester és Metcalf őrnagy a szalon ajtajában állva várakoztak. Az őrnagy rosszkedvűnek látszott. Trotter őrmester szinte kicsattant a tettvágytól.

– Helyes – mondta, amint beléptek. – Azt akartam, hogy mindnyájan itt legyenek. Szeretnék elvégezni egy bizonyos kísérletet – és ebben valamennyiük együttműködésére számítok.

– Sokáig fog tartani? – kérdezte Molly. – Elég sok dolgom van a konyhában. Elvégre, lassan ennünk kellene.

– Igen – mondta Trotter. – Tisztában vagyok vele, Mrs. Davis. De, ha megbocsát, fontosabb dolgok is vannak az evésnél! Mrs. Boyle, példának okáért, nem tart igényt több ennivalóra.

– De kérem, őrmester – fakadt ki Metcalf őrnagy –, rendkívül tapintatlanul fogalmaz.

– Sajnálom, Metcalf őrnagy, de azt akarom, hogy mindenki részt vegyen benne.

– Megtalálta a sílécét, Trotter őrmester? – érdeklődött Molly.

A fiatalember elvörösödött.

– Nem, nem találtam meg, Mrs. Davis. Ám azt mondanám, nagyon alapos gyanúm van arra nézvést, hogy ki vitte el. És, hogy miért. Jelen pillanatban nem mondhatok többet.

– Kérem, ne tegye – könyörgött Mr. Paravicini. – Mindig is az volt a véleményem, hogy a megoldást a legeslegvégére kell tartogatni – tudják, az izgalmas zárófejezetre.

– Ez nem játék, uram.

– Nem az? Ebben, azt hiszem, téved. Szerintem *igenis* játék – valakinek.

– A gyilkos jól szórakozik – mormolta Molly maga elé.

A többiek döbbenetben néztek rá. Elpirult.- Én csak azt idéztem, amit Trotter őrmester mondott nekem.

Trotter őrmester láthatólag nem volt túl boldog.

– Ez mind nagyon szép, Mr. Paravicini, hogy zárófejezeteket említ, mintha csak egy detektívregényről lenne szó – mondta.- Azonban ez a valóság. Itt és most történik.

– Egészen addig, amíg ez – mondta Christopher Wren, és közben a mutatóujját végighúzta lassan a torka előtt – meg nem történik velem is.

– Nohát – mondta Metcalf őrnagy. – Elég ebből, ifjú barátom. Az őrmester most készül elmondani, mit kíván tőlünk, mit tegyünk.

Trotter őrmester megköszönte a torkát. Hivatalos

hangnemre váltott.

– Röviddel ezelőtt bizonyos vallomásokot vettem föl valamennyiüktől – kezdte.- Ezek az önök tartózkodási helyére vonatkoztak, abban az időben, amikor Mrs. Boyle meggyilkolása bekövetkezett. Mr.Wren és Mr. Davis a hálósobáikban voltak. Mrs. Davis a konyhában. Metcalf őrnagy a pincében. Mr. Paravicini itt volt, ebben a szobában...

Megállt, aztán folytatta:

– Íme, az önök által tett vallomások. Nem áll módomban ellenőrizni ezeket. Lehet, hogy igazak – lehet, hogy nem. Hogy egészen világosan fejezzem ki magam: négy ezek közül igaz – egy hamis. De melyik?

Tekintete arcról arcra vándorolt. Senki sem szólalt meg.

– Önök közül négy igazat mond – egy hazudik. Van egy tervem, amely talán segít abban, hogy rábukkanjak a hazudozóra. És ha rábukkantam arra az egyre, aki hazudott nekem – tudni fogom, ki a gyilkos.

Giles élesen megjegyezte:

– Nem feltétlenül. Valaki hazudhatott...egyéb okból kifolyólag is.

– Ebben erősen kételkedem, Mr. Davis.

– De mi az ötlete, ember? Hiszen épp az előbb mondta, hogy nem tudja ellenőrizni ezeket a vallomásokat.

– Nem, de tegyük föl, hogy mindenki elvégzi ugyanazokat a tevékenységeket másodszor is.

– Eh – szólta Metcalf őrnagy becsmérően. – A bűnügy rekonstruálása. Külföldi módszer.

– Nem a *bűnügy* rekonstruálása, Metcalf őrnagy. Hanem

látszólag ártatlan személyek tetteinek rekonstruálása.

– Mégis, mit vár, mit fog ebből megtudni?

– Nyilván megbocsát, ha nem fejttem ki most mindjárt.

– Azt akarja – kérdezte Molly –, hogy ismételjük meg az előadást?

– Többé-kevésbé, Mrs. Davis.

Csönd lett. Valahogy olyan zavart volt ez a csönd.

Csapda, gondolta Molly. *Csapda – de nem látom, hol...*

Az ember azt hihette volna, hogy öt bűnös tartózkodik a

szobában, noha csak egy volt az – a többi négy ártatlan.

Valamennyien gyanakvó oldalpillantásokkal méregették azt a magabiztos, mosolygó fiatalembert, aki föladta ezt az ártatlannak tűnő feladatot.

Christopher rikácsolva kifakadt:

– De nem tudom fölfogni, egyszerűen nem tudom fölfogni – mégis miben reménykedik, mire jöhet rá – kizárólag azáltal, hogy arra kényszeríti az embereket, tegyék meg ugyanazokat a dolgokat, mint korábban. Nekem ez egyszerűen abszurdnak tűnik!

– Annak, Mr. Wren?

– Természetesen – válaszolta Giles vontatottan –, úgy lesz, ahogy mondja, őrmester. Együttműködünk. Mindannyiuknak pontosan azt kell csinálnia, mint akkor?

– Igen, ugyanazokat a tevékenységeket fogják újra végrehajtani.

Metcalfe őrnagy szeme villant egyet a megfogalmazás enyhe kétértelműségének hallatán. Trotter őrmester folytatta:

– Mr. Paravicini elmondta nekünk, hogy a zongoránál ült, és

egy bizonyos dallamot játszott. Mr. Paravicini, esetleg volna szíves megmutatni, pontosan mit is csinált?

– Hát hogyne, drága őrmester.

Mr. Paravicini fűrgén odaszökölt a szoba másik végében álló hangversenyzongorához, és elhelyezkedett a zongoraszéken.

– Most pedig a mester előadja a gyilkosság szignálját – mondta, miközben karjával kacskaringós mozdulatot tett. Elvigyorodott, és szándékosan mesterkélt gesztusokkal, egy ujjal elpötyögte a „Három vak egér” dallamát.

Jól szórakozik, gondolta Molly. Jól szórakozik.

A lány, tompított hangok csaknem hátborzongatóan hatottak a tágas szobában.

– Köszönjük, Mr. Paravicini – mondta Trotter őrmester. – Feltételezem, előző alkalommal is pontosan így játszotta el a dallamot.

– Igen, őrmester. Háromszor ismétellem meg.

Trotter őrmester Mollyhoz fordult.

– Tud zongorázni, Mrs. Davis?

– Igen, Trotter őrmester.

– El tudná hallás után játszani a dallamot, pontosan ugyanolyan módon, ahogy Mr. Paravicini tette?

– Természetesen el tudnám.

– Akkor legyen szíves, fáradjon oda és üljön le a zongorához, s álljon készenlétben, hogy amikor jelt adok, elkezdhesse.

Molly mintha kissé zavarba jött volna. Odaballagott a zongorához.

Mr. Paravicini harsány tiltakozás közepette emelkedett föl a

zongoraszékről:

– De őrmester, ha jól értettem, mindenkinek a korábbi szerepét kell megismételnie. Én itt voltam, a zongoránál.

– Ugyanazokat a tevékenységeket fogják újra végrehajtani, mint az előző alkalommal – *de nem okvetlenül ugyanazok a személyek fogják végrehajtani.*

– *Én...* nem látom ennek értelmét – mondta Giles.

– Pedig *van* értelme, Mr. Davis. Annak az egyik módja ez, hogy ellenőrizzük az eredeti vallomásokat – fogalmazhatok úgys, konkrétan egy vallomást.

– Nos hát, kérem. Kiosztom önöknek a különböző tartózkodási helyeiket. Mrs. Davis itt marad, a zongoránál. Mr. Wren, lenne szíves kimenni a konyhába? Éppen csak, hogy rajta tartsa a szemét Mrs. Davis készülő ebédjén. Mr. Paravicini, átmenne Mr. Wren hálósobájába? Ott kamatoztathatja a zenei tehetségét azáltal, hogy elfütyüli a „Három vak egér”-t, ugyanúgy, ahogyan ő. Metcalf őrnagy, fölmenne Mr. Davis hálósobájába, és megvizsgálná az ottani telefont? És ön, Mr. Davis, belenézne a hallban lévő szekrénybe, s utána lemenne a pincébe?

Egy pillanatig csönd volt. Aztán négy ember tétován elindult az ajtó felé. Trotter követte őket. Átnézett a válla fölött.

– Számoljon el ötvenig, majd kezdjen eljátszani, Mrs. Davis – mondta.

Kiment a többiek után. Mielőtt becsukódott az ajtó, Molly meghallotta Mr. Paravicini hangját, amint harsányan megjegyzi:

– Fogalmam sem volt róla, hogy a rendőrség ennyire

odavan a társasjátékokért.

5

– Negyvennyolc, negyvenkilenc, ötven. Molly a számolás befejeztével szófogadóan elkezdett játszani. A brutális kis dallam ismét lágyan hömpölygött a nagy, visszhangos térben.

Három vak egér

Nézd csak, hogy szalad...

Molly érezte, hogy a szíve egyre hevesebben és hevesebben ver. Ahogy Paravicini mondta, különösen kísérteties és hátborzongató versike volt ez. A gyerekek szájalomra való képtelenségét tükrözte, amely olyan ijesztő, amikor felnőtnél találkozik vele az ember.

Föntről, egészen halkán ugyanazt a dallamot hallotta füttyülni – Paravicini az emeleti hálószobában Christopher Wren szerepét alakította.

A szomszédos könyvtárszobában váratlanul megszólalt a rádió. Bizonyára Trotter őrmester kapcsolta be. Ezek szerint ő maga játszotta Mrs. Boyle szerepét.

De vajon miért? Mi értelme ennek az egésznek? Hol van a csapda? Merthogy valahol csapda van, afelől nem volt kétsége.

Hideg levegő legyintette meg a tarkóját. Villámgyorsan hátrafordította a fejét. Az ajtó nyílt ki biztosan. Valaki bejött a szobába... Nem, a szoba üres volt. Mégis, hirtelen ideges lett – félt. Ha mégis bejönne valaki. Tegyük föl, hogy Mr. Paravicini az ajtó körül ólalkodik, odasettenkedik a zongorához, hosszú ujjával görcsösen szorongatja és

fojtogatja...

– *Lám-lám, a saját gyászindulóját játssza, drága hölgy – felemelő gondolat...* – Képtelenség... ne légy ostoba... ne képzelődj. Különben is, hallod, amint a fejed fölött füttyörészik. Csakúgy, ahogy ő is hall téged.

Kis híján abbahagyta a zongorázást, amikor belehasított a felismerés! Senki *nem* hallotta Mr. Paravicini játékát. Ez lenne a csapda? Netán az is elképzelhető, hogy Mr. Paravicini egyáltalán nem is játszott? S hogy nem is a szalonban, hanem a könyvtárszobában volt. A könyvtárszobában... fojtogatta Mrs.Boyle-t? Bosszús volt, igencsak bosszús, amikor Trotter úgy rendelkezett, hogy Molly zongorázzon. Paravicini nagyon ügyelt arra, hogy halkan játssza a dallamot. Hát persze hogy ügyelt rá, hiszen azt remélte, talán annyira halk lesz a játék, hogy ki se hallatszik a szobából. Mert ha ez alkalommal bárki is meghallja, aki legutóbb nem hallotta – nos, akkor Trotter megkapná, amit akar – *azt az embert, aki hazudott.*

Kinyílt a szalon ajtaja. Molly egész testében megfeszült, azt várva, hogy Paravicini az, és már-már fölsikoltott. De csak Trotter őrmester lépett be, éppen akkor, amikor Molly harmadszor is eljátszotta a dallamot.

– Köszönöm, Mrs. Davis – mondta.

Rendkívül elégedettnek látszott magával, a viselkedése is élénk volt és magabiztos.

Molly levette a kezét a billyentyűkről.- Megkapta, amit akart? – kérdezte.

– Meg, bizony. – Diadalittas volt a hangja. – Pontosan azt

kaptam, amit akartam.

– Melyikőjüket? Kit?

– Nem tudja, Mrs. Davis? Akkor, rajta – nem olyan bonyolult. Egyébként, ha mondhatok ilyet, mérhetetlenül buta volt. Hagyta, hogy kutassak mindenfelé a harmadik áldozat után. Ennek eredményeként most komoly veszélybe került.

– Én? Nem értem, mire gondol.

– Arra, hogy nem volt őszinte hozzám, Mrs. Davis. Titkolózkodtam előttem – akárcsak Mrs. Boyle.

– Nem értem.

– Ó, dehogynem. Hiszen, amikor először említettem önnek a Longridge-farm ügyet, *maga már mindent tudott róla*. Hát persze hogy tudott. Föl volt dűlva. És ön volt az, aki megerősítette, hogy ennek a környéknek Mrs. Boyle volt a szállásmestere. Mindketten innen származnak. Így, amikor elkezdtem töprengeni, ki lehet a harmadik áldozat, rögtön ön mellett döntöttem. Elárulta, hogy első kézből származó információkkal rendelkezik a Longridge-farmi dologgal kapcsolatban. Tudja, mi, rendőrök, nem vagyunk olyan tökkelütöttek, mint amilyeneknek látszunk.

Molly erőtlen hangon szólalt meg:

– Maga ezt nem érti. Nem akarok emlékezni rá.

– Ezt megértem. – Egy kissé megváltozott a hangja. – A lánykori neve Wainwright, ugye?

– Igen.

– És egy kicsivel öregebb annál, mint amilyennek mondja magát. 1940-ben, amikor ez az egész történt, ön az abbeyvale-i iskola tanítónője volt.

– Nem!

– De igen, az volt, Mrs. Davis.

– Nem voltam, mondom.

– Annak a fiúnak, aki meghalt, sikerült postára adnia a levelet, amit önnek írt.

Lopta hozzá a bélyeget. A levelében segítségért könyörgött – szeretett tanítónője segítségével. A tanárnak a dolga ugyebár, hogy utánajárjon, miért nem ment a gyerek iskolába. Ön nem járt utána. Tudomást sem vett a szegény kis ördög leveléről.

– Állj! Molly arca lángolt. – A nővérem az, akiről beszél. És nem arról van szó, hogy nem vett tudomást a levélről. Beteg volt – tüdőgyulladást kapott. Nem is látta a levelet mindaddig, amíg a gyerek meg nem halt. Irtóatosan kiborult tőle – irtóatosan –, ugyanis szörnyen érzékeny. De nem az ő hibája volt. Azért nem bírtam soha elviselni, ha emlékeztetnek rá, merthogy ilyen borzasztó módon a szívére vette. Örökös lidércnyomás nekem.

Molly fölemelte a kezét, hogy a szemét eltakarja vele. Amikor elvette, Trotter őrmester őt vizslatta.

A férfi csöndesen így szólt:

– Szóval a nővére volt az. No de, mindegy is...-Hirtelen furcsa mosolyra húzódott a szája. – Már nem sokat számít, igaz? Az ön nővére... az én öcsém... – Kivett valamit a zsebéből. Most már boldogan mosolygott.

Molly rámeredt a férfi kezében lévő tárgyra.

– Mindig is úgy tudtam, a rendőrök nem hordanak pisztolyt maguknál – jegyezte meg.

– A rendőrök nem – mondta a fiatalember. – De tudja, Mrs.

Davis, nem vagyok rendőr. Jim vagyok. Georgie bátyja. Azért gondolta, hogy rendőr vagyok, mert föl hívtam önöket a falu telefonfülkéjéből, és azt mondtam, Trotter őrmester úton van. Aztán elvágta a ház külső telefonvezetékeit, amikor ideértem, hogy ne tudjanak visszaszólni a rendőrkapitányságra.

Molly mereven nézte őt. A revolver most rászégeződött.

– Ne mozduljon Mrs. Davis – és ne sikítson –, mert rögtön meghúzom a ravaszt.

Még mindig mosolygott. Amint Molly elborzadva döbbsent rá, egy gyermek mosolyával. Még a hangja is gyerekesé változott beszéd közben.

– Igen – mondta –, Georgie bátyja vagyok. Georgie a Longridge-farmon halt meg. Az a gonosz nő odaküldött minket, és a gazda felesége rossz volt hozzánk, és maga sem segített rajtunk – három vak egéren. Megfogadtam, megölöm mindegyiküket, ha föl nőnek. Komolyan gondoltam. Azóta egyfolytában ezen jár az eszem.- Hirtelen összevonta a szemöldökét. – A seregben sokat nyaggattak – az orvos egyfolytában kérdezősködött – meg kellett szöknöm. Attól félttem, hogy megakadályoznak abban, amit tenni akarok. De mostanra föl nőtem., És a felnőttek, azt csinálják, amihez kedvük van.

Molly összeszedte magát. *Beszélj* hozzá, mondta magának. *Tereld el a figyelmét.*

– Hanem, Jim, ide hallgasson. Soha nem fog innen biztonságban kijutni.

A férfi arca elkomorult.

– Valaki eldugta a silécemet. Nem találom. – Nevetett. –

De majdnem biztos, hogy ezzel se lesz gond. Ez a férje pisztolya. A fiókjából vettem ki. Állítom, azt hiszik majd, hogy ő lőtte le magát. Különben is... mit érdekel engem? Akkora móka ez az egész. Szerepet játszani! Az a nő Londonban, az arca, amikor fölismert. És ma reggel, az az ostoba tyúk!

Bólogatott.

Jól kivehető, de nem kevésbé kísérteties füttyszó hallatszott. Valaki a „Három vak egér” dallamát füttyülte.

Trotter összerezett, a revolver megremegett a kezében – egy hang azt kiáltotta: - A földre, Mrs. Davis!

Molly lehuppant a padlóra, miközben a rejtekhelyéről, az ajtó melletti kanapé mögül előlépő Metcalf őrnagy rávetette magát Trotterre. A revolver elsült – a golyó pedig a néhai Miss Emory egyik meglehetősen silány – bár a szívének oly kedves – olajfestményébe fúródott.

Egy pillanattal később óriási zűrzavar támadt – Giles berohant, utána Christopher és Mr. Paravicini.

Metcalf őrnagy, aki továbbra is keményen fogta Trottert, rövid, pattogós mondatokban beszélt:

– Azalatt jöttem be, amíg zongorázott. Bebújtam a dívány mögé. Kezdetől fogva figyelem. Tudtam, hogy nem rendőrtiszt. Én vagyok az – Tanner felügyelő. Megegyeztünk Metcalfal, hogy én veszem át a helyét. A Scotland Yardon célszerűnek tartották, hogy ott legyen egy emberük a helyszínen.

– No, fiacskám... – Egészen finoman beszélt az ekkor már engedelmes Trotterhez. - Most velem jössz. Senki nem fog bántani. Nem lesz bajod. Majd vigyázunk rád.

A lesült arcú férfi hangja olyan volt, akár az ijedt gyermeké:

– Georgie nem fog haragudni rám? – kérdezte.

– Nem. Georgie nem fog haragudni – felelte Metcalf.

Amikor elhaladt Giles mellett, odasúgta neki:

– Teljesen bolond a szegény pára. Együtt mentek ki. Mr. Paravicini megfogta Christopher Wren karját.

– Ön is, barátom – mondta –, jöjjön velem.

Giles és Molly egyedül maradt, s csak néztek egymásra. A következő pillanatban már ölelkeztek.

– Drágám – szólalt meg Giles –, biztos vagy benne, hogy nem sérültél meg?

– Nem, nem, egészen jól vagyok. Giles, én irtózatosan összezavarodtam. Már-már azt hittem te... miért mentél aznap Londonba?

– Drágám, ajándékot szerettem volna venni neked a holnapi házassági évfordulónkra. Nem akartam, hogy megtudd.

– Hát ez nagyon különös! *Én* mentem Londonba, hogy ajándékot vegyek *neked*, és nem akartam, hogy megtudd.

– Eszelősen féltékeny voltam arra az idegbajos tökfefjre. Biztosan meghibbantam. Bocsáss, meg, drágám.

Kinyílt az ajtó, és Mr. Paravicini ugrándozott be, a maga kecskeszerű módján. Szinte sugárzott.

– Megzavarom a kibékülésüket – minő szívmelengető jelenet –, de, ó, jaj, istenhozzádot kell mondanom önöknek. Egy rendőrségi terepjárónak sikerült átjutnia. Meg fogom győzni őket, hogy vigyenek magukkal. – Odahajolt Mollyhoz, és titokzatosan a fülébe súgta: – Elképzzelhető,

hogy a közeljövőben egy kissé meg leszek szorulva – de bírom benne, hogy el tudom rendezni a dolgokat, mégis, ha jönne egy csomag – benne egy libával, egy pulykával, néhány libamájkonzerffel, egy sonkával... több pár nejlonharisnyával, nos? Érti, ugye, hódolatom jeléül, egy roppant bájos hölgynek. Mr.Davis, a csekkem ott van a hall asztalán.

Kezet csókolt Mollynak, és kiszökölt az ajtón.

– Nejlonharisnyák? – dünnyögte Molly. – Libamáj? Ki ez a Mr. Paravicini? A Mikulás?

– Gyanítom, a feketéző fajtából – tette hozzá Giles.

Christopher Wren szégyenlősen bedugta a fejét.

– Édeseim – mondta –, remélem, nem veszik tolakodásnak, de borzasztó égett szag terjeng a konyha felől. Kellene tennem valamit az ügy érdekében?

Molly elgyötört kiáltást hallatott:

– A pástétom! –, majd kiviharzott a szobából.

Jegyzet:

* Sir Walter Raleigh (1554-1618) angol író, költő, felfedező. Ő ismertette meg Angliával a dohányt és a burgonyát.

Tartalom

- [PROLÓGUS](#)
- [I](#)
- [II](#)
- [III](#)
- [IV](#)
- [V](#)
- [Jegyzet](#)